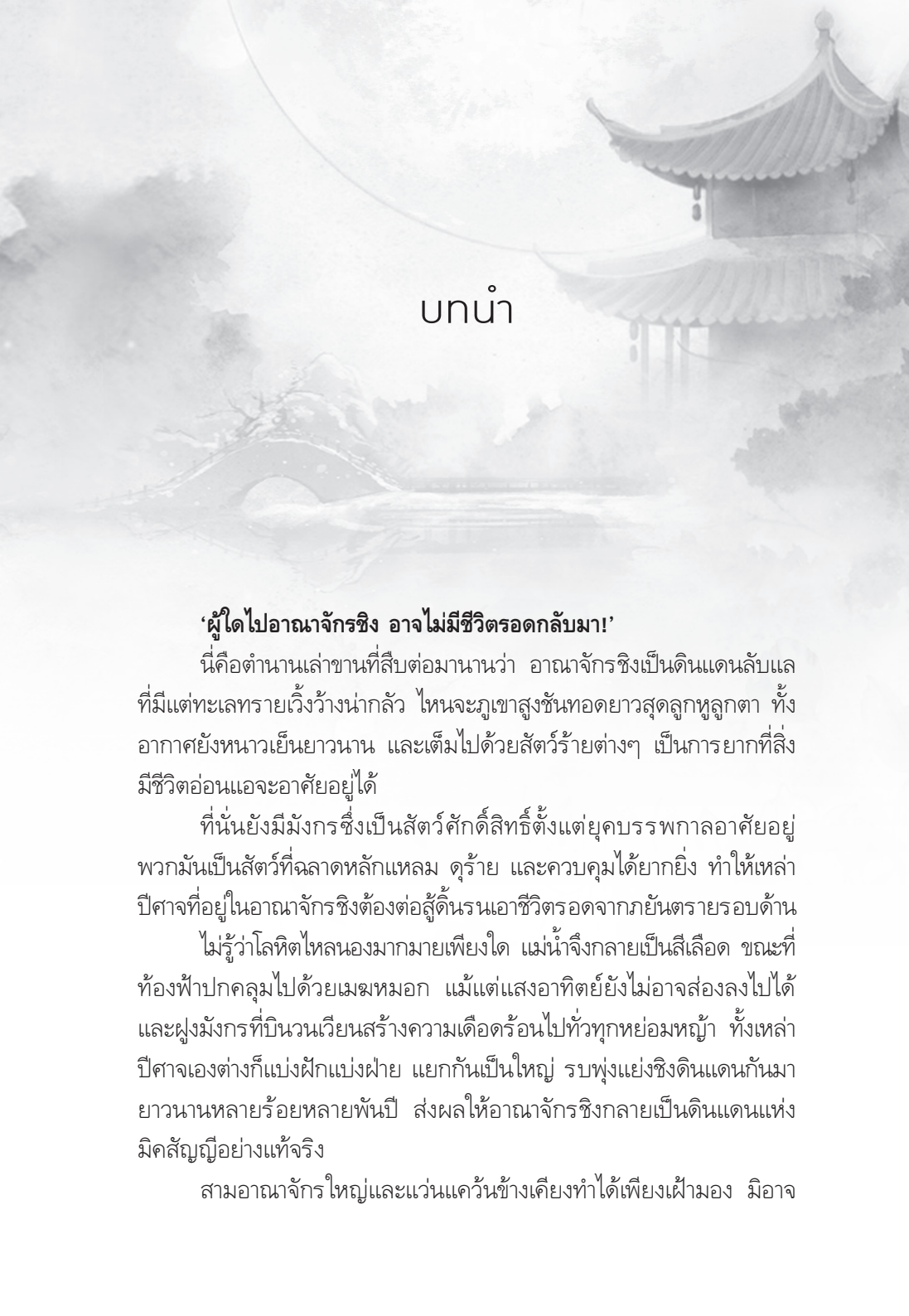

บทนำ

‘ผู้ใดไปอาณาจักรชิง อาจไม่มีชีวิตรอดกลับมา!’

นี่คือตำนานเล่าขานที่สืบทอดมานานว่า อาณาจักรชิงเป็นดินแดนลับแล ที่มีแต่ทะเลทรายเว้งว่างน่ากลัว ไหนจะภูเขาสูงชันทอดยาวสุดลูกหูลูกตา ทั้งอากาศยังหนาวเย็นยาวนาน และเต็มไปด้วยสัตว์ร้ายต่างๆ เป็นการยากที่สิ่งมีชีวิตอ่อนแอจะอาศัยอยู่ได้

ที่นั่นยังมีมังกรซึ่งเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่ยุคบรรพกาลอาศัยอยู่ พวกมันเป็นสัตว์ที่ฉลาดหลักแหลม ดุร้าย และควบคุมได้ยากยิ่ง ทำให้เหล่าปีศาจที่อยู่ในอาณาจักรชิงต้องต่อสู้ดิ้นรนเอาชีวิตรอดจากภัยอันตรายรอบด้าน

ไม่ว่าโลहितไหลนองมากมายเพียงใด แม่น้ำจึงกลายเป็นสีเลือด ขณะที่ท้องฟ้าปกคลุมไปด้วยเมฆหมอก แม้แต่แสงอาทิตย์ยังไม่อาจส่องลงไปได้ และฝูงมังกรที่บินวนเวียนสร้างความเดือดร้อนไปทั่วทุกหย่อมหญ้า ทั้งเหล่าปีศาจเองต่างก็แบ่งฝักแบ่งฝ่าย แยกกันเป็นใหญ่ ครอบงำแย่งชิงดินแดนกันมายาวนานหลายร้อยหลายพันปี ส่งผลให้อาณาจักรชิงกลายเป็นดินแดนแห่งมิดัสญูอย่างแท้จริง

สามอาณาจักรใหญ่และแคว้นแคว้นข้างเคียงทำได้เพียงเฝ้ามอง มิอาจ

สอดมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับดินแดนลับแลแห่งนี้ ด้วยหวั่นเกรงภัยอันตรายที่อาจ
ย่างกรายเข้ามา และความวุ่นวายอาจขยายวงกว้างมาสู่ดินแดนของพวกเขา
ด้วย ทำให้ตำนานที่มีมาอย่างยาวนานนั้นยังคงเป็นที่กล่าวขานสืบต่อไป

หนึ่ง

อาณาจักรชิงเผยตัว

ช่วงนี้ชาวแดนปีศาจทั้งหลายต่างให้ความสนใจเรื่องงานประลองยุทธ์ โดยทั้งสามอาณาจักรใหญ่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันจัดงานประลองยุทธ์ทุกปี ไม่ได้ขาด

ยกเว้นเพียงอาณาจักรชิงที่ไม่เคยเข้าร่วมงานนี้เลยสักครั้ง

ปีนี้อาณาจักรหวงได้รับเกียรติให้เป็นผู้จัดงานประลองยุทธ์ และราชาแห่งอาณาจักรหวงก็ได้ส่งสาส์นเชิญให้ทั้งสามอาณาจักรเข้าร่วมงานแล้ว

อาณาจักรหวง อาณาจักรไป และอาณาจักรหลัน ต่างผูกพันกันแน่นแฟ้นผ่านงานประลองยุทธ์เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์มานานหลายร้อยปี ทั้งยังเกี่ยวดองเป็นเครือญาติโดยผ่านการอภิเษกสมรสอีกด้วย แต่อาณาจักรชิงนั้นกลับต่างออกไป ด้วยความที่เป็นดินแดนปิดซึ่งไม่ข้องเกี่ยวกับผู้ใด แม้ว่าอาณาจักรอื่นๆ จะสนใจใคร่รู้ความเป็นไปในดินแดนลับแลแห่งนี้ จนถึงกับต้องส่งทหารไปสอดส่องตามตะเข็บชายแดนก็ตาม แต่กลายเป็นว่ากลับส่งพวกทหารเหล่านั้นไปตายอย่างสูญเปล่าเท่านั้นเอง

ตำนานและเรื่องราวที่เล่าขานสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่นของดินแดนล้าหลังและป่าเถื่อนแห่งนั้นก็ยังคงมีอยู่ แต่เหมือนจะลดความน่าสะพรึงกลัว

ลงไปมากตามระยะเวลาที่ผ่านมา เหล่าอาณาจักรใกล้เคียงถึงได้อาญาญา
ทำเช่นนั้น ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าผลที่ได้จะเป็นเช่นไร

สาเหตุคงเป็นเพราะความหวาดกลัวในสิ่งลึกลับที่คาดเดาไม่ได้ กลับ
กลายเป็นแรงดึงดูดแทนเสียแล้วกระมัง

ณ เมืองหลวงฉางซุน อาณาจักรหวง

ในเก๋งหลังน้อยซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางสวนอันร่มรื่น มีบุรุษสวมชุดสีแดง
นั่งอยู่เพียงลำพัง บุรุษผู้นี้ไม่นับว่ามีวัยไม่น้อยแล้ว แต่ยังคงงามสง่าและ
น่าเกรงขาม แม้ภาพลักษณ์ที่แสดงออกต่อหน้าผู้อื่นเหมือนจะรักความสบาย
และแสนจะเกียจคร้านจนน่าเอือมระอา ก็เถอะ

เขาคือราชาหวงเฉิงจี้วแห่งอาณาจักรหวง บุรุษที่อยู่นิ่งเฉยปีศาจนับแสน
ในอาณาจักรแห่งนี้ ผู้ถือคติว่า ‘ชีวิตเราก็น่าเบื่อมากพอแล้ว’ ต้องหาเรื่อง
สนุกสนานใส่ตัวสิ

แต่บางครั้งองค์ราชาก็มีเรื่องให้ต้องเคร่งเครียด ไร้อารมณ์ครื้นเครง
อยู่บ้างเหมือนกัน

พระองค์กำลังรอสาสน์ตอบกลับจากอาณาจักรซิงเหมือนเมื่อสามปี
ที่แล้ว เมื่องานประลองยุทธ์เวียนมาถึงคราวของอาณาจักรหวงครั้งใด พระองค์
ก็รู้อย่างนี้ทุกครั้งที่ส่งสาสน์ไปอาณาจักรซิงแล้วฝ่ายนั้นจะมีท่าที่เช่นไร
จะยินดีตอบรับคำเชิญหรือไม่ หรือหากไม่ยอมมาร่วมงานก็ควรมีสาสน์ตอบ
กลับมาบ้าง

หรือพวกเขาจะยังใช้ชีวิตเร่ร่อน แลไร้อารยธรรม และยังไม่อ่านหนังสือ
ไม่ออกกัน?

“เฮ้อ ล้มเหลวอีกแล้วกระมัง”

ราชาหวงเฉิงจี้วรับสั่งอย่างปลงๆ ถึงสาสน์จะกองจนท่วมพระเคี้ยวของ
ราชาแห่งอาณาจักรซิงมากเพียงใด องค์ราชาก็คงจะไม่ส่งองค์ชายหรือแม้แต
องค์กษัตริย์ฝีมือดีมาร่วมงานประลองยุทธ์อยู่ดี นี่เวลาก็กว่งเลยมานานนับ

เดือนแล้ว แต่ยังไม่ได้รับข่าวใดๆ กลับมาจากดินแดนลับแลแห่งนั้นเลย

คงจะเสียกระดาษและทหาร ไปอีกนายกระมัง

ทว่า...ไม่กี่วันต่อมาก็มีพิราบสื่อสารโฉบลงมาตรงหน้าพระองค์ ทำทางของมันดูอ่อนล้าและเหน็ดเหนื่อย ไม่นานมันก็ขาดใจตายต่อหน้าต่อตา แต่เมื่อได้ทอดพระเนตรก็รู้สึกดีพระทัยเป็นอย่างยิ่ง

มันทำหน้าที่ของมันได้อย่างครบถ้วนแล้ว ที่ขาของเจ้านกตัวน้อยมีจดหมายผูกอยู่ฉบับหนึ่ง ในนั้นเขียนข้อความว่า

‘อาณาจักรชิงยินดีเข้าร่วมการประลองยุทธ์ในครั้งนี้’

ตั้งแต่ก่อตั้งอาณาจักรใหญ่ทั้งสี่มาหลายร้อยปี นี่เป็นครั้งแรกที่อาณาจักรชิงยอมส่งตัวแทนเข้าร่วมการประลองยุทธ์

ราชาหวงเฉิงจิวไม่มีเวลาจะมาสनพระทัยว่าเหตุใดทหารที่ส่งไปไม่นำจดหมายกลับมาเอง หรือว่าทหารผู้นั้นยังมีชีวิตรอดหรือไม่ เพราะชื่อตัวแทนจากดินแดนลับแลแห่งนั้นเป็นชื่อสตรี...

น่าสนใจ การประลองปีนี้น่าสนใจยิ่งนัก!

“พี่หลินเอ๋อ”

เสียงเรียกนั้นทำให้สตรีซึ่งมีสีหน้านิ่งสงบและเยือกเย็นลดตาบในมือลง

“หยุด วันนี้พอเท่านี้”

น้ำเสียงทรงพลังร้องสั่งบุรุษกว่าสามสิบนายให้ยุติการต่อสู้แบบตัวต่อตัว ก่อนที่ทหารทั้งหมดจะเข้าแถวหน้ากระดานแล้วเดินออกไปจากลานประลองอย่างเป็นระเบียบ

“ถวายบังคมเพคะองค์หญิง”

สตรีซึ่งถูกเรียกว่าหลินเอ๋อค้อมกายคำนับเด็กหญิงที่วิ่งลงมาจากระเบียงทางเดินเข้ามาสู่ลานประลองกลางแจ้ง ทำให้สตรีอีกหลายนางที่เดิน

ตามมาด้วยต้องออกแรงวิ่งตามจนแทบจะหกล้มไปตามๆ กัน

นางคือองค์หญิงหวนอี่จื่อ พระธิดาองค์เล็กของราชาหวนเฉิงจี้ว

องค์หญิงน้อยยังเยาว์วัยนัก

สิบปีของปีศาจเทียบได้กับหนึ่งปีของพวกมนุษย์ หากเปรียบแล้ว ตอนนี้อีกหญิงน้อยก็ยังเป็นเพียงเด็กหญิงที่มีอายุเจ็ดถึงแปดขวบเท่านั้น นางร่าเริงแจ่มใส วาจาจะฉานไม่เกรงใจใคร กระนั้นก็ยังอดอ่อนและช่างประจบเอาใจ ทำให้ผู้ใหญ่ที่พบเห็นนางต่างก็รักใคร่ โดยเฉพาะองค์ราชาหวนเฉิงจี้วที่ทั้งรักทั้งตามใจพระธิดาองค์เล็กอย่างที่สุด ทุกวันนี้ยังอุ้มขึ้นนั่งบนตักและพากันหลับในแกงอยู่บ่อยครั้ง

“พวกนางกำลังตามพระองค์ไม่ทันแล้วนะเพคะ”

แม้ว่าจะทำเสียตุ แต่หลินเอ๋อหรือเจ้าหลินก๊อตก็จะยิ้มด้วยความเอ็นดู เด็กหญิงซึ่งสวมชุดสีน้ำตาลอย่างบุรุษที่ก้าวเท้าเข้ามาหานางไม่ได้

นางเป็นถึงรองแม่ทัพที่มีสมญานามว่า ‘เหยี่ยวขาว’ หัวหน้านำหน่วยสอดแนมแห่งวังหลวง ภารกิจหน้าที่ย่อมมีมากมาย กระนั้นก็ยังไม่วางตัวตนในอดีตซึ่งเป็นเพียงเด็กกำพร้าที่สูญเสียครอบครัว โชคดีที่ได้รับพระเมตตาจากองค์ราชาที่เห็นแว่นในตัวนาง จึงรับมาเป็นองค์รักษ์รับใช้พระมเหสีของพระองค์ในวังหลวง จวบจนกระทั่งองค์หญิงหวนอี่จื่อประสูติ นางก็คอยดูแลถวายความปลอดภัยให้พระธิดาองค์น้อย ทั้งเป็นเพื่อนเล่นและคอยสอนวิชาyingzhu ให้ ด้วยสำนึกในพระเมตตาขององค์ราชาที่มีต่อนางมาโดยตลอด

หาใช่เพราะความภักดีหรือเป็นเพียงหน้าที่ที่ต้องกระทำเท่านั้น ก็ องค์หญิงน่ารักถึงเพียงนี้ ใครไม่นึกเอ็นดูก็ใจร้ายเกินไปแล้ว

“พี่หลินเอ๋อ รู้เรื่องงานประลองยุทธ์หรือไม่” องค์หญิงน้อยถามระรัว

เจ้าหลินกัมศิระะ “หม่อมฉันทราบว่าองค์รัชทายาทหวนเฉิงจี้วทรงเข้าร่วมการประลองยุทธ์ด้วยเพคะ องค์หญิงอี่จื่อ”

องค์หญิงน้อยส่ายหน้าพลาญเขย่าแขนสตรีซึ่งมีอายุมากกว่านางหลายสิบปีแรงๆ นางไม่ได้อยากรู้เรื่ององค์รัชทายาทแห่งอาณาจักรหลันซึ่งเป็น

พระคู่หมั้นเลยลัคนิด เพราะเรื่องของดินแดนลับแลนั้นน่าสนใจกว่ามาก

“อาณาจักรซึ่งมีความเคลื่อนไหวใดบ้างหรือไม่ นี่ต่างหากที่ข้าอยากรู้”

“อาณาจักรซึ่ง?”

“ใช่แล้ว อย่างบอกนะว่าไม่รู้” นัยน์ตาสีทองฉายแววอยากรู้ อยากเห็น
ขององค์หญิงหลวงอีจื่อกะพริบวิบวับ

มีหรือที่พี่หลินเอ๋จะไม่รู้ สมณานามเหี่ยวขาวแห่งอาณาจักรหวงมิใช่
ได้มาโดยง่าย ผู้ที่เข้าไปสอดแนมในอาณาจักรซึ่งและรอดชีวิตกลับมาได้
ในอาณาจักรหวงแห่งนี้ นอกจากเสด็จพ่อกับเสด็จพี่ขององค์หญิงแล้ว ก็เห็น
จะมีแต่เจ้าหลินผู้นี้เท่านั้น

“อาณาจักรซึ่งเป็นดินแดนปิด ไม่เคยมีผู้ใดเข้าไปแล้วกลับออกมาได้
ไม่เว้นแม้แต่หม่อมฉัน” นัยน์ตาสีน้ำตาลหลุบต่ำลง “แต่ถ้าเป็นชาวอื่น
หม่อมฉันก็พอจะทราบแหละ”

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบบอกมาเถอะ ข้าอยากรู้จะแะอยู่แล้ว”

“อาณาจักรซึ่งส่งตัวแทนเข้าร่วมการประลองยุทธ์ด้วยเพคะ ฝ่าบาท
ตีพระทัยเป็นอย่างมาก เพราะเป็นเครื่องยืนยันว่าอาณาจักรซึ่งให้เกียรติ
อาณาจักรหวงของเราที่เป็นผู้จัดการประลองยุทธ์ในครั้งนี้”

แม้ว่าที่ผ่านมาจะถูกฝ่ายนั้นหมายมั่นมาตลอดก็เถอะ

เจ้าหลินเองก็รู้สึกแปลกใจไม่น้อย เหตุใดอาณาจักรซึ่งซึ่งไม่เคยมี
สัมพันธไมตรีกับสามอาณาจักรข้างเคียงมาเป็นเวลาช้านาน ถึงได้เกิดเปลี่ยนใจ
คิดส่งตัวแทนเข้าร่วมการประลองยุทธ์ในปีนี้ได้

องค์ราชาแห่งอาณาจักรซึ่งทรงดำริเช่นใดกัน ข้าตัวแทนจากดินแดน
ลับแลแห่งนั้นยังเป็น...

“จริงหรือ ตีจริง” องค์หญิงน้อยแทบจะกระโดดอย่างลิงโลด จนไม่ทัน
ได้สังเกตอาการนิ่งเงียบของเจ้าหลิน “แล้วพี่รู้ชื่อขององค์ชายที่เข้าร่วมการ
ประลองยุทธ์หรือไม่”

“เป็นองค์หญิงเพคะ องค์หญิงซึ่งเซียงเอ๋อ”

เสียงวิ่งอย่างรวดเร็วดังมาจนถึงตำหนักสวนพระองค์ของราชาหวง-
เจิงจี้ พระโอรสของเจ้าเหนือชีวิตแห่งอาณาจักรหวงแย้มออก ด้วยทรงทราบ
ดีว่าเป็นผู้ใด

ประตูเปิดเข้ามาโดยไม่มีการเคาะ และทหารเฝ้าประตูก็ไม่ได้มาทูล
ก่อนด้วยว่าผู้ใดขอเข้าเฝ้า ด้วยเด็กหญิงที่วิ่งข้ามธรณีประตูเข้ามาในห้องนั้น
มีสิทธิพิเศษเหนือผู้ใดในวังหลวงแห่งนี้

นางคือพระธิดาสุดที่รักของราชาหวงเจิงจี้...องค์หญิงหวงอี้จื่อ

“เสด็จพ่อเพคะ หม่อมฉันขอเข้าเฝ้า”

“ลูกหญิงของพ่อ” ราชาหวงเจิงจี้เอื้อมพระกรไปร้งรวงเล็กๆ นั้นเข้า
มากอด แล้วประคองนางขึ้นมานั่งบนตัก

เหล่านางกำนัลประจำตำหนักองค์หญิงเดินตามเข้ามาที่หลัง จากสภาพ
ที่ปรากฏแก่สายตา ต่างก็สะบักสะบอมไปตามๆ กัน

องค์ราชินีขององค์ราชาแอบยิ้มและส่งสายตาให้นางกำนัลในตำหนัก
ไปยกของว่างมาถวาย

“เสด็จพ่อเพคะ หม่อมฉันมีเรื่องจะทูลขอ”

เสียงที่พยายามดัดให้อ่อนหวานน่าฟังทำให้พระบิดาทรงพระสรวล
อย่างขบขัน

“เจ้าว่ามาเถอะ”

“หม่อมฉันได้ยินมาว่าอาณาจักรชิงส่งตัวแทนเข้าร่วมการประลองยุทธ์
ด้วย”

ราชาหวงเจิงจี้ทรงทราบทันทีว่านางได้ยินเรื่องนี้มาจากที่ใด...เหยี่ยว
ขาวแห่งอาณาจักรหวงกระมัง

แต่เอาเถิด ไม่ใช่เรื่องลับลมคมในอะไร เมื่อการประลองยุทธ์เริ่มขึ้น
เรื่องนี้ก็จะเป็นความลับอีกต่อไป

“เป็นองค์หญิงชิงเซียงเอ้อ ดังนั้น...เอ้อ...หม่อมฉันขอเข้าร่วมการ
ประลองยุทธ์จะได้หรือไม่เพคะเสด็จพ่อ”

“เจ้าเป็นสตรี”

“สตรีแล้วจะเป็นอันใด อาณาจักรซึ่งยังส่งสตรีเข้าร่วมได้ หม่อมฉันก็ลงประลองยุทธ์ได้เหมือนกัน นะเพคะเสด็จพ่อ” องค์หญิงหวงอี้จื่อบีบนิ้วพระกร แล้วชนหน้าลงบนพระอุระเพื่อออกต้อนรับให้พระบิดาพระราชทานพระอนุญาต องค์หญิงน้อยทำเช่นนั้นที่ไร พระบิดาก็มักจะพระทัยอ่อนเสมอ ครั้งนี้ก็คงเป็นเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

“เจ้ายังเล็กนักจื่อ และพ่อก็ส่งสาส์นระบุตัวผู้เข้าร่วมการประลองยุทธ์ไปแล้ว เป็นเงินเชียงพี่ชายของเจ้า”

“พี่เงินเชียงไปค้าขายหารยังไม้กลับมาเลยนะเพคะ อาจจะไม่มาเข้าร่วมงานประลองยุทธ์แล้วก็ได้ ทรงชนะแทบทุกปีอยู่แล้ว เสด็จพ่อให้หม่อมฉันได้ลองบ้างเถอะเพคะ”

“ถ้าเจ้าเป็นอะไรไปพ่อคงเสียใจที่สุด และพ่อก็ไม่คิดจะให้เจ้าไปเสี่ยงเด็ดขาด หากเงินเชียงไม่มาจริงๆ พ่อจะให้เจ้าหลินลงประลองยุทธ์แทนเอง เจ้าไม่ต้องห่วงไป”

เมื่อพระบิดาทรงดักคอรู้อย่างรู้ทันเช่นนี้ ถึงจะพยายามแค่ไหนก็คงไม่พระราชทานพระอนุญาตให้นางเข้าร่วมการประลองยุทธ์แน่นอน องค์หญิงหวงอี้จื่อก็ร้องไห้โฮๆ พลากระโดดลงจากตักของพระบิดาแล้ววิ่งออกไปจากตำหนักทันที

เสียงถอนหายใจยาวกับเสียงฝีเท้าของพวกนางกำนัลประจำตำหนัก องค์หญิงหวงอี้จื่อที่วิ่งตามไปติดๆ ก็ตั้งขึ้นพร้อมกัน

องค์หญิงหวงอี้จื่อพำปนด้วยความเสียอกเสียใจที่ครั้งนี้พระบิดาไม่ตามใจเหมือนเคย

“เสด็จพ่อคิดว่าข้าอ่อนแอ เป็นสตรีจะต้องแต่งตัวสวยงาม วาดภาพแต่งกลอนเท่านั้นหรืออย่างไร ข้าเองก็ต่อสู้เป็นเหมือนกัน!”

นางปล่อยลูกธนูออกไปอีกดอก แต่พลาดเป้าไปไกลโข นั่นยิ่งทำให้

นางอารมณ์เสียมากกว่าเดิม

“ฮึ้ย หงุดหงิด”

“องค์หญิงเพคะ ถึงเวลาเรียนคัดอักษรแล้วเพคะ” นางก้านัลผู้หนึ่งต้องทำใจกล้ำเข้ามาทูลเรื่องการเรียนประจำวันด้วยสีหน้าหวาดหวั่นเล็กน้อย ยิ่งองค์หญิงน้อยกำลังพิโรธอย่างนี้ด้วย นางเองก็ลำบากใจ ไม่ทูลเตือนก็ผิด แต่ทูลไปก็อาจจะกลายเป็นที่รองรับอารมณ์ขององค์หญิงอีก

จะให้เลือกทางใดนางก้านัลคนนี้ก็ช่างน่าสงสารเสียจริง

“ข้าไม่ไป!”

“องค์หญิงเพคะ” นางก้านัลโอดครวญ

“อย่ามาเข้าชี้กวนใจ ถึงอย่างไรวันนี้ข้าก็ไม่เรียน อ้อ! รวมถึงวันต่อไปด้วย ตราบใดที่เสด็จพ่อไม่ยอมให้ข้าเข้าร่วมการประลองยุทธ์ ข้าก็จะไม่ทำอะไรที่เสด็จพ่อสั่งให้ทำทั้งนั้น”

เสียงยื่นคำขาดและใบหน้าที่มีนตึงแข็งกร้าวขององค์หญิงหวงอ้อจื่อทำให้เหล่านางก้านัลต่างมองหน้ากันอย่างจนด้วยคำพูด พวกนางรับมือกับองค์หญิงมานาน ปกติองค์หญิงไม่ค่อยถือตัวนัก ทั้งยังเอื้ออารีอยู่เสมอ ขอเพียงอย่างเดียว อย่าได้ขัดใจองค์หญิงน้อยเด็ดขาด

โดยเฉพาะถ้าผู้ที่ก่อเหตุคือองค์ราชาหวงเหิงจี้ด้วยแล้วละก็...

พวกนางก้านัลจึงได้แต่บ่นหน้ายี้มรับ นึกอยากจะร้องไห้ก็ร้องไม่ออก

อาณาจักรหวงเป็นดินแดนที่ร่ำรวยด้านอาหารการกินและการค้าขาย อยู่แล้ว บัดนี้จึงยิ่งคึกคักมากขึ้น เพราะอีกไม่กี่วันงานประลองยุทธ์ก็จะเริ่มขึ้นแล้ว ยังมีข่าวลือว่าครั้งนี้อาณาจักรชิงยอมตอบรับคำเชิญและส่งตัวแทนเข้าร่วมการประลองยุทธ์ด้วย ก็ยังมีผู้สนใจเดินทางมาท่องเที่ยวที่อาณาจักรหวงเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า

โอกาสที่จะได้เห็นชาวอาณาจักรชิงอย่างนี้คงหาไม่ได้ง่าย ๆ อีกแล้ว

งานเลี้ยงต้อนรับผู้เข้าร่วมการประลองยุทธ์จากอาณาจักรหลัน อาณาจักร

ไป และอาณาจักรซึ่ง จัดขึ้นที่ท้องพระโรงในวังหลวงอาณาจักรหลวงอย่าง
สมเกียรติ

องค์หญิงหวังจื่อคือนักรบ ก่อนจะสละบัลลังก์เมื่อราชาหวังเจิ้งจื๊อเสวย
ด้วย

เสด็จพี่ก็ยังไม่ได้กลับมาจากค่ายทหาร นางเองก็ฝึกธนูจนคล่องแคล่วแล้ว
แต่เสด็จพ่อก็ยังไม่วายให้ลงประลองยุทธ์อีก

‘แล้วเมื่อใดข้าจะเก่งกันเล่า!’

ราชาหวังเจิ้งจื๊อแยมพระสรวล ด้วยทรงทราบความคิดของพระธิดาดี
ไม่ว่าอย่างไรพระองค์ก็ให้อีจื่อลงประลองยุทธ์ไม่ได้ นี่เป็นศักดิ์ศรีของ
อาณาจักรหวัง หากพระธิดาอันเป็นที่รักยังเป็นอะไรแม้เพียงน้อย ก็เท่ากับว่า
พระองค์รักชาติสัญญาที่ให้ไว้แก่พระมเหสีที่สิ้นพระชนม์ไปแล้วไม่ได้

พระมเหสีสั่งเสียไว้ว่าให้ดูแลพระธิดาองค์เล็กแทนพระนางด้วย และ
พระองค์จะต้องรักษาคำมั่นนั้นไว้ให้จงได้ ตราบใดที่พระองค์ยังมีพระชนม์ชีพ
อยู่

เมื่อนึกถึงตรงนี้ก็พลอยคิดถึงพระโอรสองค์โต...หวังเจินเซียง

พระโอรสของพระองค์ส่งงามดั่งรูปสลัก เป็นบุรุษหน้าตาย เย็นชา
และยังคาดเดาความคิดได้ยากยิ่ง

โดยรวมแล้วนิสัยของลูกนั้นไม่ได้พอมายเลยสักนิด ทำให้พระองค์กับ
พระโอรสมักจะถกเถียงกันเพราะมีความคิดเห็นไม่ตรงกันอยู่เสมอ พระองค์
เองก็ขงัวยั่วและกลั่นแกล้งพระโอรส ยิ่งทำให้อีกฝ่ายรำคาญและคอยหลบเลี่ยง
โดยไม่อยู่ที่ค่ายทหารมากกว่าอยู่ในวังหลวง

พระองค์ก็ชักจะหัวน้ใจเมื่องานประลองยุทธ์จะเริ่มในวันรุ่งขึ้นแล้ว

‘โอรสข้า บัดนี้เจ้ายังไม่กลับมา หรือจะแก้แค้นข้าโดยการเบี้ยวงานนี้
จริงๆ’

องค์ราชาถอนพระปัสสาสะพลางทอดพระเนตรผู้เข้าร่วมการประลอง
ยุทธ์จากสองอาณาจักรที่นั่งอยู่ในท้องพระโรงอย่างพิจารณาและนึกประเมิน

อยู่ในใจ

อาณาจักรไปจัดพิธีราชาภิเษกยังไม่ทันครบเดือน องค์ราชาไปเหียนหย่า จึงเดินทางมาเข้าร่วมการประลองยุทธ์ด้วยพระองค์เองไม่ได้ ตัวแทนที่ส่งมา คงจะเป็นองครักษ์ฝีมือเยี่ยมที่ผ่านการคัดเลือกมาอย่างดีแล้วแน่ๆ

ด้านอาณาจักรหลั่นส่งองค์ชายหลั่นแผ้วช้อยเข้าร่วมเป็นครั้งแรก เชื้อสาย ราชวงศ์ของอาณาจักรนี้เชี่ยวชาญเรื่องยาพิษ เจ้าเด็กหนุ่มผมทอง นัยน์ตาสีโพลินผู้นี้ก็คงไม่ต่างจากราชาหลั่นเงินหยูเท่าใดนัก พระองค์คงต้องสังเกต อุปนิสัยใจคอของว่าที่ลูกเขยไปอีกนานพอது

‘ดูซิว่าจะเจ้าเล่ห์เพทุบายพอๆ กับราชาหลั่นเงินหยูหรือไม่ ไม่อย่างนั้น เห็นทีจะตามพระธิดาอื้อจือของข้าไม่ทันแน่ๆ’

ผู้มาร่วมงานส่วนมากล้วนทราบแล้วว่า อาณาจักรชิงส่งตัวแทนมา เข้าร่วมการประลองยุทธ์และยังเป็นองค์หญิงเสียด้วย ในรอบหลายร้อยปีที่ ผ่านมาไม่เคยมีอาณาจักรใดส่งสตรีเข้าร่วม และนี่ยังเป็นครั้งแรกที่อาณาจักร ชิงเผยตัว ประเด็นสำคัญที่เป็นที่สนใจใคร่รู้จึงเป็นเรื่องของตัวแทนจากดินแดน แห่งนั้นนั่นเอง

องค์หญิงชิงเซียงเอ๋อจะเก่งกาจและงดงามสักเพียงใดกัน

“พี่หลั่นเอ๋อ” เสียงองค์หญิงหวงอื้อจือกระซิบกับเจ้าหลั่นซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ

“เพคะองค์หญิง”

“องค์หญิงชิงเซียงเอ๋อยังไม่เสด็จมาอีกหรือ”

“คงอีกสักครู่” หรืออย่างช้าก็อาจจะเป็นวันประลองยุทธ์ก็ได้นะเพคะ”

เจ้าหลั่นคาดเดา

เจ้าหลั่นเองก็สงสัยเช่นกันว่าเวลาล่วงเลยมาจนถึงวันนี้แล้ว เหตุใดจึง ยังไม่มีข่าวสืบหน้าใดๆ จากอาณาจักรชิงอีก หรือว่าจะไม่มาเสียแล้ว

“เสด็จพี่ก็ยังไม่กลับมาจากค่ายทหารเช่นกัน หากไม่มาจริงๆ พี่หลั่นเอ๋อ คงต้องลงประลองยุทธ์แทนแล้วละ”

ใช่แล้ว พี่หลั่นเอ๋อคงต้องรับศึกหนักอย่างแน่นอน ครึ่งก่อนอาณาจักร

หวนเราก็ได้รับชัยชนะ เสด็จพ่อเองก็คงอยากจะรักษาตำแหน่งนี้ไว้’

“หม่อมฉันคิดว่าองค์ชายจะต้องเข้าร่วมการประลองยุทธ์แน่นอนพะคะ”

“พี่หลินเอ๋ยมั่นใจหรือ หากเสด็จพี่ของข้าไม่พอใจละก็ ต่อให้ทหาร
สิบนายลากเกี่ยวไปเชิญถึงที่ก็ไม่มาหรอก”

นางปลอบใจตนเองไปอย่างนั้นละ ครั้นนี้เสด็จพี่รับปากแล้วว่าจะมา
ถึงอย่างไรก็ต้องมา เพราะเสด็จพี่รักษาสัญญาเสมอ

‘ข้าคงหมดหวังที่จะได้สู่แทนแล้วละ’

องค์หญิงหวังอี้จื่อนั่งคอตกได้ไม่นาน ก็ได้ยินเสียงทหารหน้าห้องพระ-
โรงตะโกนก้อง

“องค์หญิงชิงเซียงเอ๋อแห่งอาณาจักรชิงเสด็จ”

เสียงมังกรกริรร้องดังสะท้านไปทั่วทั้งวังหลวง องค์หญิงหวังอี้จื่อ
และเจ้าหลินรีบออกไปดูเป็นกลุ่มแรก

มังกรดำรูปร่างใหญ่โต ดวงตาสีแดงดั่งเพลิงกำลังพ่นเปลวไฟเป็นลำ
ขึ้นสู่ท้องฟ้าจนกลายเป็นสีดำหนาทึบ จากนั้นมันก็หมอบกายลงกับพื้น แล้ว
บินจากไปอย่างรวดเร็ว

องค์หญิงหวังอี้จื่อไม่เคยเห็นมังกรมาก่อน เคยแต่ดูจากภาพในหนังสือ
และฟังเขาเล่ามาเท่านั้น นางจึงรู้สึกตื่นเต้นเป็นพิเศษ

มังกรเป็นสัตว์วิเศษที่ไม่อาจพบเห็นได้โดยง่ายนัก เพราะพวกมันอาศัย
อยู่บนภูเขาสูงในป่าทึบที่เงียบสงบห่างไกลจากความวุ่นวาย อย่างอาณาจักรชิง
นั้นอย่างไรเล่า ส่วนอาณาจักรหวังเป็นที่ราบลุ่มอุดมสมบูรณ์ การค้าขาย
เฟื่องฟู มีชาวบ้านอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น มังกรที่ไหนจะอาศัยอยู่ได้

สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของฝูงชนอย่างต่อเนื่องก็คือ ท่ามกลางกลุ่มคว้น
สีขาว มีสามร่างปรากฏขึ้น

ร่างแรกเป็นบุรุษตัวสูงใหญ่ ไว้หนวดเครา เส้นผมสีดำยาวถูกรวบไว้
อย่างลวกๆ ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม สวมชุดคลุมสีดำ ยืนเท้าเอวด้วยท่าทาง
มาดมั่น ยิ้มจนเห็นฟันเกือบครบทุกซี่

ร่างที่สองระบุเพศได้ยากยิ่ง แต่คล้ายว่าจะเป็นสตรีเสียมากกว่า เพราะตัวเล็กและบอบบาง เส้นผมสีทองสั้นประมาณตี่งู นัยน์ตาสีเดียวกัน โครงหน้าน่ารักจิ้มลิ้ม สวมชุดคลุมสีขาว และพกดาบสองเล่มซึ่งคาดอยู่ที่เอว

ร่างสุดท้ายต้องเป็นสตรีอย่างแน่นอน

นางงดงามอย่างสุดหล้าฟ้าดินจนทำให้ผู้พบเห็นแทบจะลืมหายใจ แม้จะเป็นองค์หญิงหลั่นอวี่เอ๋อ พระธิดาองค์โตของราชชาหลั่นเงินหยูที่กล่าวกันว่าเป็นยอดหญิงงาม ผู้ที่เคยพบเห็นมาก่อนต่างก็กล่าวกันว่าไม่อาจงามได้ถึงเพียงนี้

ดวงตาสีมรกตที่ดูเฉยชานั้นทอประกายสุกใสดังหยดน้ำค้าง เส้นผมสีทองยาวสลวยถึงกลางหลังดูอ่อนนุ่มเหมือนกลุ่มไหมล้ำค่า กอปรกับผิวขาวเนียนละเอียดราวหิมะ

นี่คือยอดหญิงงามอันดับหนึ่งของแผ่นดินอย่างแท้จริง

“นางเป็นใครกัน” องค์ชายหลั่นฝ่ายซู่เอ๋อเหมือนรำพึงรำพันกับตัวเอง ขณะยื่นกอดดอกมอญเหล้าอาคันตุกะซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึง

“องค์หญิงเซียงเอ๋อแห่งอาณาจักรชิงอย่างไรเล่า งามได้” องค์หญิงหวงอวี่จื่อรีบแก้ข้อสงสัยให้ นัยน์ตาสีทองจับจ้ององค์รัชทายาทแห่งอาณาจักรหลั่นที่จะเป็นพระสวามีในอนาคตของนางอย่างดูแคลน

อะไรก็ตามที่ทำให้หลั่นฝ่ายซู่เอ๋อเสียหน้าแล้ว นางจะรีบทำโดยไม่ลังเลเลยทีเดียว เพราะไม่ชอบใจการจับคู่ของพวกผู้ใหญ่ที่ไม่ถามความสมัครใจของนางสักคำเป็นทุนเดิมอยู่แล้วด้วย

“เจ้า...”

“ข้าคือหวงอวี่จื่อ มีอะไรหรือองค์ชายหลั่นฝ่ายซู่เอ๋อ” นัยน์ตาเจ้าเล่ห์แสนกลยังคงมองอย่างไม่กลัวเกรง

และท่าทางที่องค์หญิงน้อยแสดงออกมาก็ทำให้ผู้เข้าร่วมการประลองยุทธ์จากอาณาจักรหลั่นถลึงตามององค์หญิงหวงอวี่จื่อ นึกอยากได้ตอบกลับไปบ้าง พอให้หายเจ็บใจกับคำพูดและแววตาของพระคู่หมั้น ที่ต่างก็ถูกจับคู่กัน

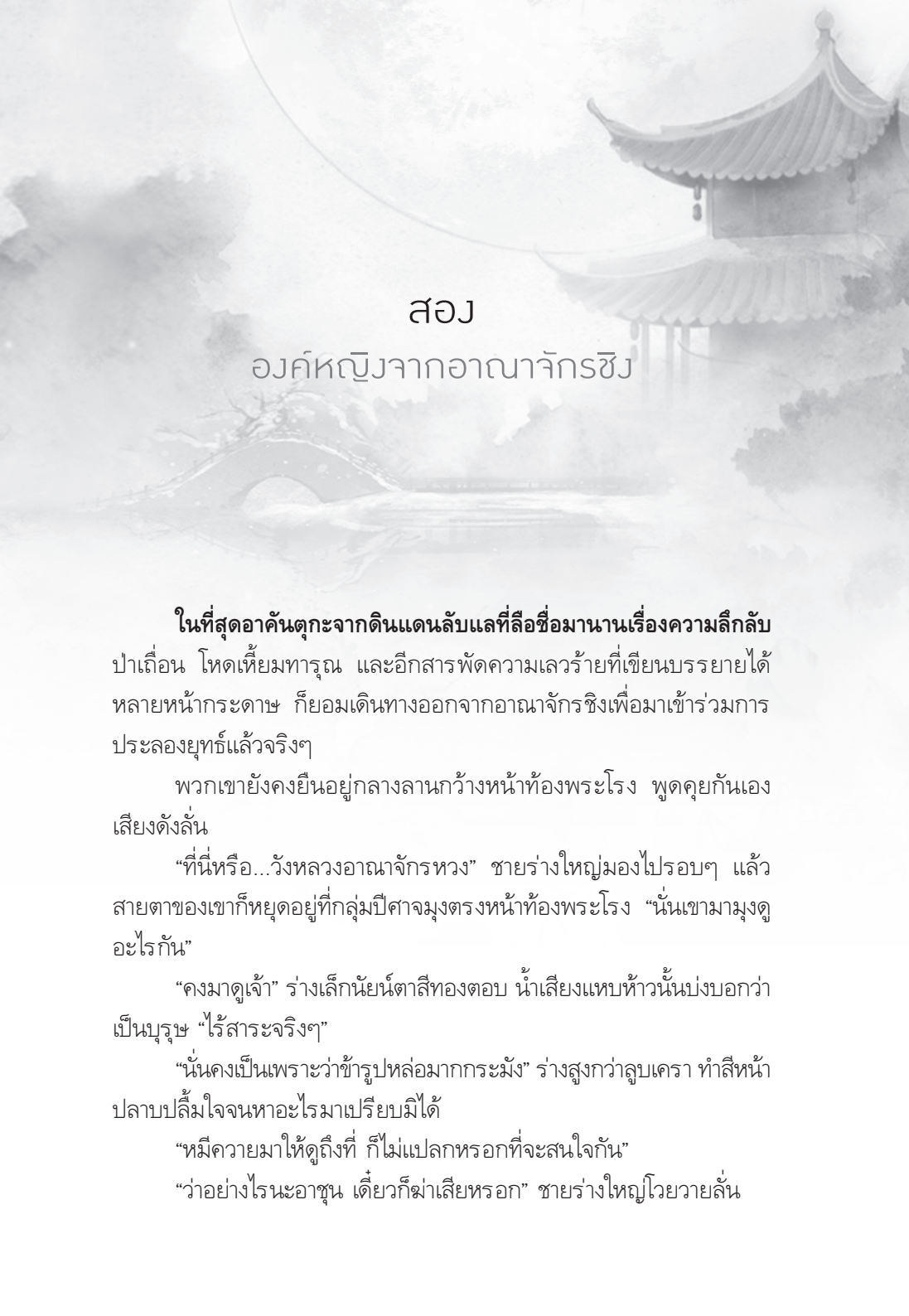
โดยไม่ได้เต็มใจ แต่องค์ชายหลันฝ่ายซู่ยก็เลือกที่จะนิ่งเสีย แล้วเดินกลับเข้าไปในท้องพระโรงทันที

ตอนนี้ยังไม่ใช่วเวลาที่เหมาะสม

“องค์หญิงเพคะ” เจ้าหลินอ่อนใจกับองค์หญิงน้อยเป็นที่สุด นั่นเป็นเพราะองค์ราชาตามใจมากเกินไปนั่นเอง จึงไม่ใส่ใจเลยว่าคำพูดขององค์หญิงจะเชือดเฉือนใจผู้อื่นเพียงใด “นั่นพระคู่หมั้นนะเพคะ”

“ข้ารู้ ก็มันเรื่องจริงนี่ ข้าไม่ได้เอ่ยเกินเลยแม้สักนิด” องค์หญิงน้อยลอยหน้าลอยตาอย่างไม่ใส่ใจ

‘อย่างนี้ดีแล้ว ข้าควรจะแข่งกับเขาแต่แรก หากต้องอภิเษกสมรสกับองค์ชายหลันฝ่ายซู่ยจริง ข้าจะได้ไม่ถูกเขาข่มในภายหลัง’

สอง

องค์หญิงจากอาณาจักรซิง

ในที่สุดอาคันตุกะจากดินแดนลับแลที่ลือชื่อมานานเรื่องความลึกลับ ป่าเถื่อน โหดเหี้ยมทารุณ และอีกสารพัดความเลวร้ายที่เขียนบรรยายได้ หลายนับกระดาษ ก็ยอมเดินทางออกจากอาณาจักรซิงเพื่อมาเข้าร่วมการ ประลองยุทธ์แล้วจริงๆ

พวกเขายังคงยืนอยู่กลางลานกว้างหน้าห้องพระโรง พุดคุยกันเอง เสียงดังลั่น

“ที่นี่หรือ...วังหลวงอาณาจักรหวง” ชายร่างใหญ่มองไปรอบๆ แล้ว สายตาของเขาก็หยุดอยู่ที่กลุ่มปีศาจมงตรงหน้าห้องพระโรง “นั่นเขามามุงดู อะไรกัน”

“คงมาดูเจ้า” ร่างเล็กนัยน์ตาสีทองตอบ น้ำเสียงแหบแห้งนั้นบ่งบอกว่า เป็นบุรุษ “ไร้สาระจริงๆ”

“นั่นคงเป็นเพราะว่าข้ารูปหล่อมากกระมัง” ร่างสูงกว่าลูบเครา ทำสีหน้า ปลานปลืมใจจนหาอะไรมาเปรียบมิได้

“หมึกควายมาให้ดูถึงที่ ก็ไม่แปลกหรอกที่จะสนใจกัน”

“ว่าอย่างไรนะอาซุน เดียวก็ฆ่าเสียหรอก” ชายร่างใหญ่โวยวายลั่น

เขาได้รับฉายาจากสหายร่างเล็กกว่าหมีควายบ้าง หมียักษ์บ้าง มานานแล้ว แม้พวกเขาจะมีอายุห่างกันไม่น้อย แต่ก็ยังนับว่าอยู่ในรุ่นเดียวกัน ยิ่งหลักฐานอายุน้อยกว่ามาก ต่อให้ปากเสียแค่ไหนก็กลายเป็นน่าเอ็นดู เขาจึงไม่คิดถือสาหาความจริงจังก

“เสียใจ ข้าไม่อยากจะสู้กับเจ้าตอนนี้หรอก อาณาจักรเราจะขายหน้าได้เพียงเพราะแค่มาถึงก็สู้กันเองเสียแล้ว”

“อา...นั่นสิ”

คำพูดของเด็กหนุ่มร่างเล็กราวกับจะให้คำตอบแก่บรรดาปีศาจมุงที่มายืนดูพวกเขา เหมือนกับกำลังดูคณะจิ๋วโรงหนึ่ง

หรือว่าสตรีหน้าตาางดงามหมดจดนั่นคือองค์หญิงเซียงเอ๋อแห่งอาณาจักรชิง?

การพุดคุยของชาวอาณาจักรชิงถูกขัดโดยเจ้าหลิน ซึ่งองค์ราช
 หวงเจิ้งจ้าวรับสั่งให้ไปทูลเชิญองค์หญิงเซียงเอ๋อและผู้ติดตามที่ยังคงคุ้ยกัน
 อย่างออกรสให้เข้ามาในห้องพระโรง

เหล่าปีศาจมุงบางส่วนกลับเข้าไปยังที่นั่งแล้ว และยังมีอีกหลายตนที่ยังยืนรีๆ รอๆ อยู่

การปรากฏตัวเป็นครั้งแรกของพวกเขาเดินแดนลับแลย่อมก่อคลื่นลูกใหญ่
 ให้มวลหมู่มหาชนอดที่จะมองพวกเขาเป็นตาเดียวไม่ได้จริงๆ

ดูจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้วก็ช่างขัดกับตำนานที่เล่าลือสืบเนื่องกัน
 มาอยู่บ้าง ชายร่างสูงนั้นเสียงดัง วางท่าใหญ่โต ดูแล้วน่ากลัวก็จริง แต่ก็มี
 สองหู สองตา หนึ่งใบหน้า ไม่เห็นผิดแผกแตกต่างจากพวกเขาตรงไหนเลย
 ที่สำคัญ องค์หญิงเซียงเอ๋อกับผู้ติดตามซึ่งเป็นเด็กหนุ่มผมทองนั้นกลับ
 ดูบอบบางเสียจนน่ากลัวว่า หากลมพัดมาแรงกว่านี้อีกสักหน่อย พวกเขาอาจ
 จะปลิวไปเสียก็ได้

“ถวายบังคมฝ่าบาท ขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี หม่อมฉันคือ

องค์หญิงเซียงเอ๋อ ตัวแทนจากอาณาจักรชิง ส่วนพวกเขาคือองครักษ์ของ หม่อมฉัน มีนามว่าโอวหยางชิวและหลี่ซุนเพคะ” องค์หญิงเซียงเอ๋อแห่ง อาณาจักรชิงถวายความเคารพองค์ราชาหวงเจิ้งจิว และกล่าวแนะนำตนเอง กับผู้ติดตามทั้งสองซึ่งคุกเข่ากับพื้น ก่อนจะก้มศีรษะลงอย่างนอบน้อม

“ลูกขึ้นเถิด” ราชาหวงเจิ้งจิวตรัสด้วยสีพระพักตร์ยิ้มแย้ม “ข้าดีใจ ที่องค์หญิงและผู้ติดตามทั้งสองมา ทำตัวตามสบาย เชิญนั่ง”

“เพคะ”

จากนั้นเจ้าหลินก็ผายมือเชิญเหล่าอำคันตุกะจากอาณาจักรชิงให้ไปยัง ที่นั่งที่จัดไว้ให้ พวกเขาและตัวแทนจากอาณาจักรหลัน รวมถึงอาณาจักรไป่ ต่างก็นั่งหันหน้าเข้าหากัน เว้นพื้นที่ตรงกลางเป็นลานกว้างให้ชมการแสดงที่ จัดเตรียมไว้หลายชุด

ขณะที่นางรำเริ่มออกมาร่ายรำตามท่วงทำนองเพลงที่สนุกสนาน องครักษ์ขององค์หญิงเซียงเอ๋อก็เริ่มคุยกันอีก โดยแทบจะไม่ได้แตะต้อง อาหารที่นางกำนัลยกมาวางไว้เลยด้วยซ้ำ

สายตาทุกคู่ในงานเลี้ยงจึงจับจ้องมองสตรีผู้งดงามซึ่งนั่งอยู่ตรงกลาง ระหว่างสองบุรุษที่คุยกันเสียงดังข้ามหัวผู้เป็นนายอย่างไม่รู้จักเกรงอกเกรงใจ ใครทั้งสิ้น

“อาซุน ข้าคิดว่าเราออกไปหาข้าวกินกันข้างนอกดีหรือไม่” บุรุษร่างใหญ่ เอ่ยชวนเด็กหนุ่ม

หลี่ซุนหรือที่โอวหยางชิวเรียกอย่างสนิทสนมว่าอาซุนขมวดคิ้ว

“ทำไม เจ้าคิดว่าอาหารข้างนอกจะวิเศษกว่าในวังหรือ”

“ก็เจ้าไม่เห็นสายตาหลายคู่ที่มองเราอยู่หรือ”

“หือ?” หลี่ซุนหลับตาลง กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “จากเนตรจิต ของข้า พวกเขาสเนใจเราเพราะอาณาจักรชิงไม่เคยติดต่อกับโลกภายนอก มาก่อนเท่านั้นเอง”

เนตรจิตของหลี่ซุนเป็นพลังพิเศษเฉพาะตระกูลหลี่ที่สามารถอ่านใจ

ผู้อื่นได้ และโอวหยางชิวก็ไม่ค่อยชอบนักเพราะคิดว่าเป็นวิชาที่แสนจะขี้โกง

หากเขาคิดจะต่อยเด็กหนุ่ม หมอนั่นก็จะรู้ตัวก่อนล่วงหน้า หมดสนุกกันพอดี แต่เจ้าตัวบอกว่าถ้าเจอใครเคลื่อนไหวได้เร็วกว่า จะมัดแต่อ่านใจก็ไม่ทันการแน่ ทั้งยังปวดหัวด้วย โดยปกติหลี่ซุนจึงไม่ใช้วิชานี้พร่ำเพรื่อ ยิ่งอยู่ท่ามกลางฝูงชนแล้วได้ยินเสียงความคิดของผู้อื่นเข้ามาในหูพร้อมๆ กัน คงได้ปวดหัวตายก่อน

“แต่ข้าอยากไปเที่ยวนี้นา”

“ในที่สุดก็เผยความรู้สึกออกมาแล้วสิ” หลี่ซุนหัวเราะ “เจ้ากินอาหารดีๆ มามากเกินไปจนอยากกินอาหารแบบชาวบ้านบ้างละสิท่า”

หลี่ซุนไม่ได้ห้ามปราม แต่ลุกขึ้นทำท่าจะผล่อออกไปจากงานเลี้ยงพร้อมโอวหยางชิว โดยไม่คิดจะให้เกียรติราชาหวงเฉิงจิวที่นั่งเป็นประธานในงานเลย

อย่าว่าแต่องค์ราชาเลย ขนาดองค์หญิงชิงเซียงเอ๋อยังไม่เอ่ยขออนุญาตเลยสักนิด นี่หรือชาวอาณาจักรชิง?

“เดี๋ยวก่อน” เสียงองค์หญิงชิงเซียงเอ๋อร้องห้าม

บรรดาแขกและเจ้าภาพต่างก็เงยหูฟังเสียงองค์หญิงกันตัวโก่ง

“พวกเจ้ายังไม่ได้อะไร”

“ถึงท่านหญิงน้อยจะห้าม พวกข้าก็จะออกไป” ชายร่างใหญ่ยืนกรานตามความตั้งใจของตน

วากันข้างไม่มีความยำเกรงเลยแม้แต่น้อย

“ก่อนจะไป จัดการกับคำสาปก่อนไม่ดีกว่าหรือ”

“คำสาป?”

“หรือว่าองค์ราชา?”

ชายร่างใหญ่เข่าอ่อนทรุดลงนั่ง หลี่ซุนถึงกับไม่รักษาภาพพจน์ความสงบนิ่งของตนเลยทีเดียว เขาออกอาการโวยวายตามประสาเด็กที่เพิ่งโตเป็นหนุ่ม

“ราชาเจ้าเล่ห์ ตั้งใจจะกลั่นแกล้งกันชัดๆ!”

หลี่ซุนร้องอย่างเจ็บใจ เขานึกถึงตอนที่ทุลลาลองค์ราชาก่อนจะเดินทางมา

จุ๋ม องค์ราชาก็กวักพระหัตถ์เรียกให้เข้าไปใกล้ๆ แล้วสวมกอดพวกเขาอยู่
ครู่หนึ่ง

“ไฉนไม่เลิกลีลาใจเลยว่้องค์ราชจะวางกับดักอะไรไว้หรือไม่ คำสาปนี้
ก็คงติดตัวมาตั้งแต่ตอนนั้นนั่นเอง

เสียว้องค์ราชาก็จนได้!

“อาชุนเบาๆ หน้อยลิ ถึงเจ้าจะเป็นลูกพี่ลูกน้องกับท่านหญิงน้อย แต่
เอ่ยมาจางอย่างนี้ เกิดสายข่าวของอาณาจักรเรามาอยู่แถวๆ นี้แล้วเอาไปฟ้อง
ละก็ เจ้าถูกลงโทษแน่”

“ละ...ลงโทษ” หลี่ซุนทำหน้าเหยย เสียงเบาลงอย่างเห็นได้ชัด

“เจ้าถูกตีกันยี่สิบครั้งจนกันแดงเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง ข้าจำได้ รู้สึกจะ
เป็นหวัด แต่ยังไม่ไปเล่นชนนอกวงนี้แหละ หายหวัดแล้วก็โดนตีกันหนักทีเดียว”

หลี่ซุนหน้าแดงฉ่ำ ตีโหลโหวทางชีวเสียงดังปึก

“พูดมานาน่า อายเขา”

“ดูเหมือนจะเป็นคำสาปนาฬิกาทรายนับเวลา หากทรายเม็ดสุดท้าย
หมดลงก็ตายสถานเดียว”

“พวกเราใช้เวลาเท่าไร”

“ราวๆ ชั่วโมง” องค์หญิงชิงเซียงเอ๋อสรุป

“หากกลับไปห้องค์ราชาทอนคำสาปไม่ทันก็แปลว่าตายสินะ กลัวเรา
หนีเที่ยวกันซัดๆ”

“ไม่ยากหรอกอาชีวะ มีเวลาดั่งหัววัน ก็ให้ท่านหญิงน้อยแกล้งแพ่ตั้งแต่
รอบแรก ระหว่างนั้นเรากียังมีเวลาเที่ยวเล่นอีกถมเถ” หลี่ซุนปรับสีหน้า
ปาดเหงื่อแล้วกลับมาฉับจิตต่อ ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

อาถรรพ์ที่เด็กหนุ่มนามว่าหลี่ซุนแสดงออก เรียกรอยยิ้มจากบรรดา
อาคันตุกะในงานเลี้ยงได้พอสมควร ที่แท้ผู้ที่ยากไปเที่ยวเล่นมากที่สุดไม่ใช่
ใครอื่น แต่เป็นหลี่ซุนนั่นเอง

ตกลงแล้วตำนานที่เล่าลือกันมาช้านานนั้นจะเป็นเรื่องจริงแน่หรือ

ในเมื่อภาพลักษณ์ของพวกเขาได้เห็น ช่างแตกต่างจากที่รับรู้กันมาโดยสิ้นเชิง
“จะบ้าหรืออาซุน แพ้ตั้งแต่รอบแรก แล้วเราจะถอยสังขารออกมาจาก
ดินแดนลับแลทำไม มาให้ชายชู้หน้าเขาอย่างนี้ เราต้องชนะอย่างเดียว เข้าใจ
หรือไม่”

“ก็ดีกว่าตายเนี่ยนา ใช้หรือไม่ท่านหญิงน้อย” หลี่ซุนหันมาถามองค์หญิง
ซิงเซียงเอ๋อ “และองค์ราชาก็ไม่ได้ย่ำเสียหน่อยว่าต้องชนะเลิศเท่านั้น เพียง
พูดว่า ‘ไปเปิดหูเปิดตา’ เท่านั้นเอง”

“เรื่องแก้มแพ้ก็ทำได้อยู่หรอก แต่มันเป็นการไม่ให้เกียรติสามอาณาจักรนะสิ หากเราสู้ไม่สมศักดิ์ศรีละก็...” องค์หญิงซิงเซียงเอ๋อยิ้ม “น่าจะเป็น
คำสาปไม่ร้ายแรงนัก องค์ราชาไม่ปล่อยให้พวกเจ้าตายจริงๆ หรือ”

“ก็รู้อยู่ แต่พวกข้าก็อยากเที่ยวนอกเส้นทางบ้างเนี่ยนา นานๆ จะได้
ออกมาสักที”

“เสียงออดอ้อนของปีศาจแก่ออย่างเจ้า ขำฟังแล้วอยากจะอาเจียน”

“หนวกหูหน้าอาซุน ถ้าข้าไม่อ่อนแล้วท่านหญิงน้อยจะช่วยเราหรือ”

“ถ้าเป็นข้า คงปล่อยให้เจ้าตายเสียดีกว่า ช่วยไปก็เปลืองพลังเปล่าๆ”

โอวหยางชิวแยกเขี้ยวใส่หลี่ซุนที่พูดจาไม่เข้าหูในเวลาหน้าลี้วหน้าขวาน
แล้วหันมาทำตาใสให้องค์หญิงซิงเซียงเอ๋อที่นั่งมองทั้งสองทะเลาะกันเอง
อย่างใจเย็นมาครู่หนึ่งแล้ว

นางแย้มรอยยิ้มพลางยื่นมือไปแตะไหล่พวกเขา

ปีศาจทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้เห็นแสงสีทองเปล่งประกายเพียงวูบเดียว
ก็หายไปอย่างรวดเร็ว

“เสร็จแล้ว”

ร่างของหลี่ซุนและโอวหยางชิวปรากฏขึ้นมาอีก รวากับมีคู่แฝดมานั่ง
อยู่เคียงข้างกัน คาดว่าคงเป็นผลจากคำสาปของราชาแห่งอาณาจักรซิงที่พวก
เขาพูดถึงนั่นเอง

“อ๋อ มาอีกละ” โอวหยางชิวขยับหนีร่างปลอมที่กระเฝือกเข้ามาชิดเขา

ราวกับเงา นอกจากเนตรจิตของพวกตระกูลหลี่แล้ว ก็มีเจ้าวิชาพิสดารของ
องค์ราชานี้แหละที่เขาเกลียดนักเกลียดหนา มันรับมือลำบากจริงๆ นี่นา

“เอาเถอะ พรุ่งนี้ก็เป็นปกติ” หลี่ซุนถอนหายใจ “เราไปกันได้แล้ว”

สามอาคันตุกะจากอาณาจักรซิงต่างลุกขึ้นเตรียมจะออกไปจากห้อง-
พระโรง ทำราวกับลืมเลือนเรื่องคำสาปที่เกิดขึ้นไปเสียสนิท ทั้งที่เมื่อครู่ยัง
นั่งเหวี่ยงตก โทวกเหวกโวยวายจะเป็นจะตายอยู่เลยแท้ๆ ช่างเปลี่ยนท่าที่ได้
รวดเร็วอย่างเหลือเชื่อจริงๆ

ราชาหวงเฉิงจิวที่รับฟังมานานแล้วตรัสถาม

“องค์หญิงจะไปที่ไหนหรือ”

“ในเมื่อพวกเขายืนยันที่จะออกไปท่องเที่ยว หม่อมฉันก็ต้องออกไป
กับพวกเขาด้วย ขอพระราชทานอภัยที่เสียมารยาท หม่อมฉันทูลลาพะคะ”

องค์หญิงซิงเซียงเอ๋อกำศิริชะค่านับราชาหวงเฉิงจิว แล้วออกไปจาก
ห้องพระโรงพร้อมมองครักษ์ทั้งสอง นางทำราวกับไม่เห็นองค์ราชายู่ในสายตา

เสียงซุบซิบถึงกิริยาที่ไม่เหมาะสมของชาวอาณาจักรซิงดังไปทั่วห้อง-
พระโรงราวกับเสียงผู่ผู่

“น่าแปลก พรุ่งนี้จะต้องลงประลองยุทธ์แล้ว กลับไม่พักผ่อนอยู่ในวัง
หรือจะมั่นใจในฝีมือของตน” องค์หญิงหวงอี้จือสงสัยเป็นอย่างมาก

เจ้าหลินเองก็รู้สึกเช่นนั้น

ฝีมือขององค์หญิงจะเป็นเช่นไร พรุ่งนี้คงได้รู้กัน

ระหว่างที่ออกจากวังหลวงเพื่อไปลิ้มลองอาหารแบบชาวบ้าน องค์หญิง
ซิงเซียงเอ๋อ หลี่ซุน และโอวหยางชิว ก็พบกับบุรุษผู้หนึ่ง เขาสามชุดสีเหลือง
ทับด้วยเสื้อคลุมสีน้ำตาล รูปร่างสง่างาม เส้นผมสีดำขลับ และนัยน์ตาสีทอง
ทอประกายเย็นชา

ปีศาจหนุ่มชะงักเล็กน้อยเมื่อได้พบกับองค์หญิงซิงเซียงเอ๋อ และยัง
ขมวดคิ้วเมื่อได้พบกับบุรุษฝาแฝดสองคู่นี้ในเวลาเดียวกัน

“บาดเจ็บหายดีแล้วหรือ” องค์หญิงถามเขา

เมื่อไม่ได้รับคำตอบเพราะเขาปิดปากเงียบไปเรื่อย องค์หญิงจึงไม่พูดอะไรอีกจนกระทั่งปีศาจหนุ่มตนนั้นเดินผ่านไป

“สงสัยจะเป็นองค์ชายหวงเงินเซียงกระมัง” หลี่ซุนคาดเดาแล้วหันกลับ
ไปมองร่างสูงนั้นอีกครั้งหลังจากที่เดินมาไกลแล้ว

เขาเคยได้ยินกิตติศัพท์ขององค์รัชทายาทแห่งอาณาจักรหวงมาบ้าง
แม้จะไม่เคยได้เห็นหน้าค่าตามาก่อน แต่เมื่อเห็นปีศาจหนุ่มตนนี้ บางอย่าง
ในใจก็ร้องเตือนทันทีว่า นี่แหละคือองค์ชายหวงเงินเซียงแน่นอน

งามสง่า เยียบสงบดูเฉยชา เย็นชาดั่งน้ำแข็งกลางฤดูหนาว

“องค์หญิงรู้จักด้วยหรือ” โอวหยางชีวซ่งใจเพราะฟังจากคำพูดของ
องค์หญิงแล้ว คงจะไม่ใช่แค่รู้จักกันอย่างผิวเผินเสียแล้ว

“เคยพบกันครั้งหนึ่ง องค์ชายหวงเงินเซียงอย่างนั้นหรือ”

โอวหยางชีวพยักหน้า ในใจก็คิดว่าท่าทางจะมีเรื่องลับลมคมในบาง
อย่างที่ไม่ได้ต้องครึกครื้นอย่างเขาและหลี่ซุนก็ยังไม่รู้ ช่วยไม่ได้ ใช่ว่าพวกเขา
จะได้ติดตามท่านหญิงน้อยตลอดเวลาเสียที่ไหน หลายครั้งหลายหนท่านหญิง
น้อยก็แอบหนีออกจากวังไปเที่ยวเล่นในเมืองบ้าง ในป่าบ้าง พวกเขาตามหากัน
จนเหนื่อย หากองค์หญิงจะได้พบกับองค์ชายหวงเงินเซียงในช่วงเวลานั้น
ก็อาจเป็นไปได้

องค์รัชราชใหญ่เลือกที่จะนิ่ง น้ำที่ของเขากับหลี่ซุนคือเป็นองค์รัช
ราช ไม่ใช่สอดรู้เรื่องส่วนตัวของเจ้านาย หลี่ซุนเองก็หันมาสบตากับเขา และ
พร้อมใจกันไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก

ร้านเจียนฟงเป็นร้านขึ้นชื่อในเมืองหลวงที่มีลูกค้าหนาแน่นอยู่แล้ว
ยังมีเสียงซุบซิบพูดคุยกันมากขึ้น ทุกสายตาก็จ้องมองไปยังโต๊ะริมระเบียง
บนชั้นสองซึ่งมีคู่แฝดนั่งอยู่

ไม่ง่ายเลยที่จะได้พบกับปีศาจฝาแฝด แล้วยังเจอพร้อมกันถึงสองคู่

เหตุเพราะชาวแดนปีศาจมีอัตราการเกิดต่ำมาก ยิ่งเป็นเด็กแฝดอาจจะเกิดภาวะแย่งชิงอาหารกันเองตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา และรอดชีวิตเพียงหนึ่งคนเท่านั้น มีเพียงส่วนน้อยจริงๆ ที่คลอดออกมาอย่างปลอดภัยทั้งคู่

แฝดคู่แรกเป็นชายร่างสูงใหญ่ ท่าทางเหมือนพวกอันธพาล กำลังหัวเราะเสียงดังลั่น อีกคู่หนึ่งมีร่างเล็กบอบบางคล้ายอิสตรี ทั้งๆ ที่หน้าตาน่ารัก แต่กลับทำสีหน้าบึ้งตึงเหมือนไม่สบอารมณ์อะไรสักอย่าง

ที่สำคัญ ลูกคำโตะนั้นยังมีสาวงามนั่งอยู่ด้วย นางทั้งงดงามและมีเสน่ห์ชวนมอง ทำให้เหล่าบุรุษในร้านต่างเคลิบเคลิ้ม เกิดจิตตพิภพพิศวงบ้างไม่มากนัก แต่ก็ยังไม่มีความกล้าเข้าไปทำความรู้จัก ด้วยเห็นแล้วว่าพวกเขาต่างก็พกพาอาวุธกันมาครบมือ

สุดท้ายจึงทำได้เพียงมองตาละห้อยเท่านั้น

เพราะความงามบังตาจึงไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่า ทำไมฝาแฝดสองคู่นี้ต้องนั่งเบียดเสียดกันทั้งที่โต๊ะก็ออกจะกว้าง และยังทำท่าทางเหมือนกันทุกอิริยาบถอีกด้วย ก็ดีเหมือนกัน เพราะหากมีใครรู้ความจริงว่านี่เป็นแค่ร่างปลอม คงไม่รู้ว่าเอาหน้าไปไว้ที่ไหน และสาเหตุที่เกิดเรื่องขึ้นก็น่าอับอายจนพวกเขาไม่ค่อยอยากจะพูดถึงเสียด้วย

“อาหารอร่อย บรรยาการดี ช้าชอบ” โอวหยาบซิวกล่าวชื่นชม ดูไม่ค่อยสนใจที่ตกเป็นเป้าสายตาเท่าไรนัก

“เรื่องนั้นข้ารู้ แต่ทำไมเจ้าต้องสั่งสุรามาดื่ม แล้วเรายังต้องพักค้างคืนที่นี่ด้วยเล่า” หลี่ซุนนั่งบนม้านครูหนึ่งแล้ว เรื่องเที่ยวเขาก็ชอบตามประสาเด็กหนุ่มวัยกำลังโต แต่ถึงกับต้องมานอนค้างนอกวังดูจะเกินกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้สักหน่อย

“ในวังที่ไหนก็เหมือนกันแหละ แต่โรงเตี๊ยมมันย่อมแตกต่าง...ไม่มากนัก”

“ไร้สาระ! ท่านหญิงน้อย เขาน่ะบ้า เราอย่าไปตามใจเขา กลับเข้าวังเถอะ จะได้พักผ่อนเสียที พรุ่งนี้ยังมีงานประลองยุทธ์รออยู่ โอ๊ย!” หลี่ซุนหันขวับ

ไปขอความเห็นจากองค์กรหญิงชิงเซียงเอ๋อ โดยลี้มไปว่าตอนนี้ร่างปลอมนี้ซึ่งติด
เขาอยู่จนใบหน้าแทบจะแนบกันเลยทีเดียว ข้าเจ้าร่างปลอมยังมีข้อเสียอยู่
อย่างหนึ่งคือ จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเลียนแบบร่างจริง แต่จะช้ากว่านิดหนึ่งเสมอ
พอเขาหันหน้าอย่างรวดเร็ว ร่างปลอมก็หันตาม แต่พอเขาหันไปหาโอวหยาง-
ชิวอีกครั้ง ใบหน้าของร่างปลอมกลับยังค้างอยู่ท่าเดิม ทำให้หน้าชนกันเองเสียง
ดังฉัวะ

เจ้าตัวเจ็บจนร้องโอดโอย แต่ทั้งนี้กลับรู้สึกอายมากกว่า ก็เจ้าหมึกควาย
ตัวโตเล่นหัวเราะเยาะเขาเสียงดังลั่นนี่นา

“ฮ่าๆๆ”

“หยุดเลย เจ้ามันก็เหมือนกับข้ามันละ ทำเป็นหัวเราะ ว่าอย่างไรท่าน
หญิงน้อย เรากลับกันเถอะ”

“เจ้าอาย แต่ข้าด้านนี่นา”

“โอวหยางชิว!”

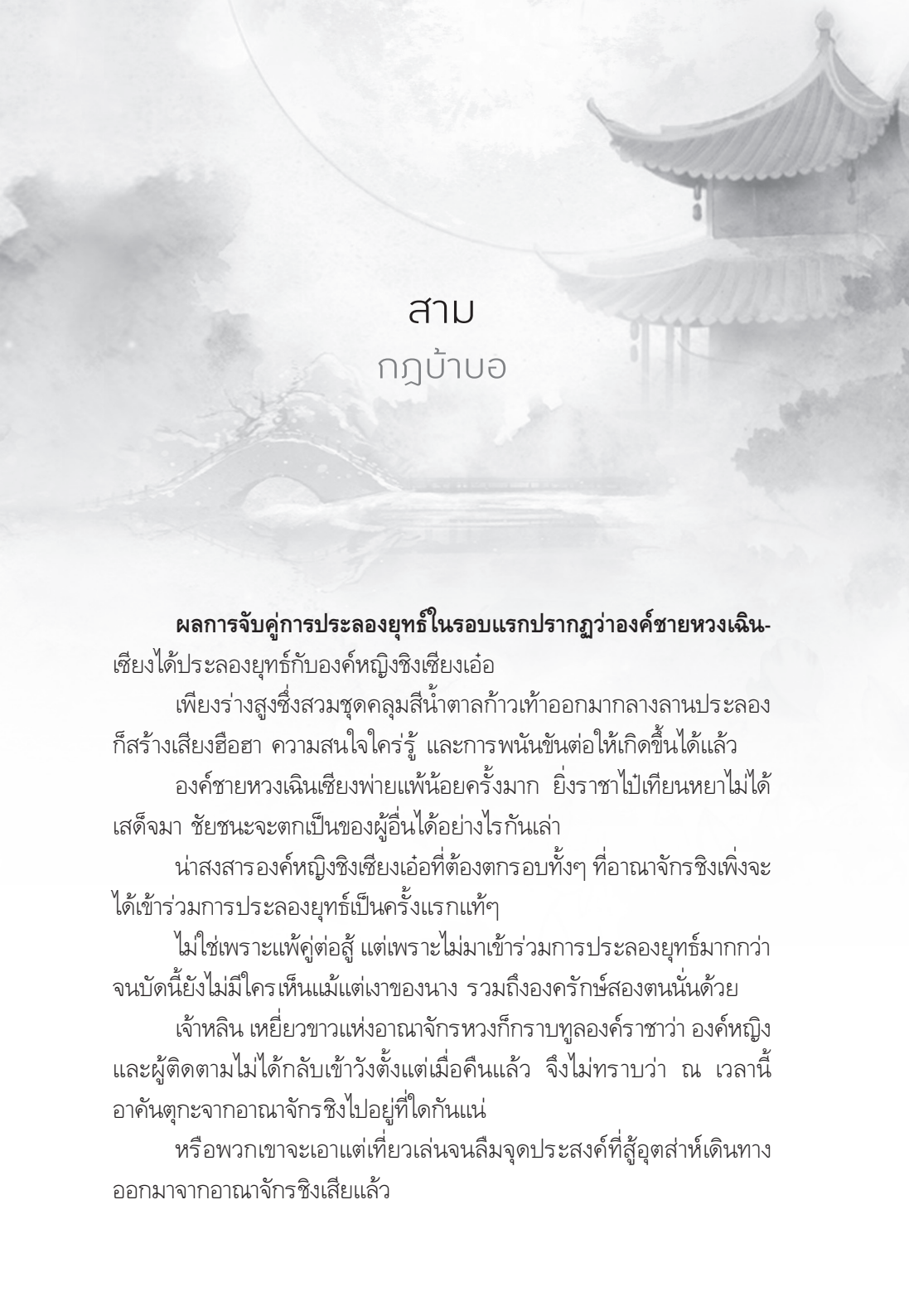
องค์กรหญิงชิงเซียงเอ๋อแยมั้ม

“ตามใจอาชิวเถอะ เจ้าก็พูดเองไม่ใช่เธอว่าอยากมาเที่ยวเล่นบ้าง
อีกไม่กี่วันเราก็ต้องกลับแล้วนี่นา แล้วจะมัวรีรออะไรอยู่ล่ะ”

“ถูกต้อง”

“ซิ! เข้ากันได้ดี ถือว่าข้าผิดเองก็แล้วกันที่ไฟไปให้องค์ราชาออกก่อน
ใครเพื่อน ข้ามันผิดเอง”

หลี่ซุนกล่าวด้วยน้ำตาปรึ่มขอบตา

สาม กฎบ้านบ่อ

**ผลการจับคู่การประลองยุทธ์ในรอบแรกปรากฏว่าองค์ชายหวงเงิน-
เซียงได้ประลองยุทธ์กับองค์หญิงชิงเซียงเอ๋อ**

เพียงร่างสูงซึ่งสวมชุดคลุมสีน้ำตาลก้ำเท้าออกมากลางลานประลอง
ก็สร้างเสียงฮือฮา ความสนใจใคร่รู้ และการพนันขันต่อให้เกิดขึ้นได้แล้ว

องค์ชายหวงเงินเซียงพ่ายแพ้บ่อยครั้งมาก ยิ่งราชาไปเทียบหาไม่ได้
เสด็จมา ชัยชนะจะตกเป็นของผู้อื่นได้อย่างไรกันเล่า

นำส่งสารองค์หญิงชิงเซียงเอ๋อที่ต้องตรอบทั้งๆ ที่อาณาจักรชิงเฟิงจะ
ได้เข้าร่วมการประลองยุทธ์เป็นครั้งแรกแท้ๆ

ไม่ใช่เพราะแพ้คู่ต่อสู้ แต่เพราะไม่มาเข้าร่วมการประลองยุทธ์มากกว่า
จนบัดนี้ยังไม่มีใครเห็นแม้แต่เงาของนาง รวมถึงองครักษ์สองตนนั้นด้วย

เจ้าหลินเหยี่ยวขาวแห่งอาณาจักรหวงก็กราบทูลองค์ราชาวา องค์หญิง
และผู้ติดตามไม่ได้กลับเข้าวังตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว จึงไม่ทราบว่ ณ เวลานี้
อาคันตุกะจากอาณาจักรชิงไปอยู่ที่ใดกันแน่

หรือพวกเขาจะเอาแต่เที่ยวเล่นจนลืมจุดประสงค์ที่สู้สุดส่ำห์เดินทาง
ออกมาจากอาณาจักรชิงเสียแล้ว

ด้านองค์ชายหวงเงินเซียงยังคงสงบนิ่งและรอคอยกระทั่งองค์หญิง
ซิงเซียงเอ๋อ โอวหยางชิว และหลี่ซุน เดินเข้ามาในบริเวณลานประลอง
เสียงองครักษ์ขององค์หญิงดั่งลั่นมาแต่ไกล
“เพราะเจ้าตื่นสาย!” หลี่ซุนทวาด “เราเลยต้องให้เขามารอ”
“ใครจะไปคิดล่ะว่าท่านหญิงน้อยจะได้ลงประลองยุทธ์ก่อนใครนะ”
โอวหยางชิวกระหึบเท้าอย่างขัดใจเหลือกำลัง และไม่ยอมรับความผิดของตน
“ก็ข้าเตือนแล้วว่าให้กลับมาพักในวัง”
“ขอโทษ” โอวหยางชิวกระซากเสียง “พอใจหรือยังเล่า!”
“เออเถอะ ข้าคิดว่าคงทัน พวกเจ้าก็อย่าทะเลาะกันเลย”
องค์หญิงซิงเซียงเอ๋อห้ามปรามองครักษ์อย่างใจเย็น แล้วหันมาก้ม
ศีรษะคำนับองค์ราชา

“ขอพระราชทานอภัยโทษะ หม่อมฉันยังเข้าร่วมการประลองยุทธ์ได้
หรือไม่”

“ยอมได้” ราชาหวงเจิงจี้ว้แย้มพระโอษฐ์และผายพระหัตถ์ให้นาง
ผู้เข้าร่วมการประลองยุทธ์ก็มีเพียงเท่านั้น โยต้องรีบร้อน ได้ชมฝีมือ
การต่อสู้ขององค์หญิงจากอาณาจักรซิงให้ประจักษ์เป็นขวัญตาอย่างใกล้ชิด
สักครั้ง รอนิดหน่อยจะเป็นไรไป

องค์ชายหวงเงินเซียงที่มารออยู่นานแล้ว ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยดุจเดิม
ทว่ากระปี่สีดำที่ได้รับการขนานนามว่ากระปี่นิลกาฬนั้นกลับบงบอกถึงอารมณ์
ขององค์ชายผู้นี้ได้เป็นอย่างดี

มันส่องประกายเจิดจ้า เต็มไปด้วยกลืนอายฆ่าฟันรุนแรง และพร้อม
จะออกจากฝักได้ทุกเมื่อ

แสดงว่ากำลังโกรธอยู่ซัดๆ!

ราชาหวงเจิงจี้ว้แอบกระซิบ และหวังว่ามันจะดังไปถึงหูพระโอรสบ้าง

“แค่ประลองเท่านั้น เงินเซียงอย่าจริงจัง”

เจ้าหลินกั๊ดฟันดังกึกๆ

“องค์หญิงซิงเซียงเอ๋อจะเป็นเช่นไร”

ลองกระบี้นิลกาฟออกจากฝักขณะที่ยังคงช้ำพิโรธเช่นนี้ด้วยแล้วละก็ เจ้าหลินยังคิดไม่ออกเลยว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ตัวแทนจากอาณาจักรซิงซึกดาบเล่มหนึ่งจากข้างเวิขึ้นตั้งรับกระบี้นิลกาฟที่ถ้ำโถมเข้าโจมตี ก่อให้เกิดเสียงดังเปรี้ยงปร้างไปทั่วทั้งลานประลอง

เปลวไฟสีดำทะมึนสว่างจ้าและร้อนแรง รวากับภูฏอัญเชิญมาจากนรกโลกันตร์ลอยวนเวียนอยู่รอบกายองค์หญิงซิงเซียงเอ๋อ

ดาบนั้น!

“องค์ราชาเพคะ ดาบเล่มนั้น” เจ้าหลินเหวี่ยงตัก น้อยครั้งนักที่จะได้เห็นอาวุธที่ทรงพลังร้ายกาจอย่างนี้

“อืม มันปล่อยเปลวไฟได้”

ดาบสีเงินทั้งเล่มนั้นถูกปกคลุมด้วยเปลวเพลิงไหม้กระหน่ำลามเลียไปจนถึงข้อมือของผู้ที่ถือครองมันอยู่ แต่กลับไม่เห็นความสะทกสะท้านในแวตาสีมรกตคู่นั้นเลย นางไม่รู้สิกร้อนบ้างหรืออย่างไรกัน

หวงเฉินเซียงไม่แปลกใจหรือสงสัยเรื่องดาบ แม้แต่ตัวองค์หญิงเองก็เถอะ ไซ่วานี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นเสียหน่อย

ต้องเอาชนะให้ได้เท่านั้น!

องค์หญิงซิงเซียงเอ๋อเป็นฝ่ายลงมือก่อน นางวาดดาบติดต่อกันอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ลูกไฟจำนวนมากกระเด็นกระดอนเข้าหาคู่ต่อสู้ หวงเฉินเซียงใช้พลังปราณปิดมันออกไป และพบว่าหญิงงามจากอาณาจักรซิงเข้ามาประชิดตัวเสียแล้ว

กระบี้นิลกาฟถูกยกขึ้นตั้งรับ มันใจว่าจะต้องป้องกันไว้ได้ราวเจ็ดถึงแปดส่วน เมื่อดาบเพลิงปะทะกับกระบี่ดั่งเคร้ง ก็ส่งผลให้ทั้งสองร่างสั่นสะเทือน

ปีศาจหนุ่มคาดไม่ถึงว่านางจะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ ผู้ชมทั้งหลายก็คิดเช่นเดียวกัน

เลือดสีแดงหยาดหยดจากริมฝีปาก องค์ชายใหญ่แห่งอาณาจักรหวงยังได้รับรู้ว่ามือข้างซ้ายของคู่ต่อสู้ทางทำนุแปลงมปราณเข้าใส่อกของเขา แม้ว่าจะตั้งรับได้ทัน แต่ก็ฉิวเฉียดนัก

พลังปราณของนางรุนแรงยิ่งกว่าพลังดาบเสียอีก!

“ลูกข้าเสียเปรียบอยู่” ราชาหวงเหิงจี้ถึงกับลุกขึ้นยืน พร้อมกับรำพึงรำพันเบาๆ

“เสด็จพี่” องค์หญิงหวงอี้จื่อก็ตกใจ ไม่คิดว่าเหตุการณ์จะกลับตาลปัตร เสด็จพี่เงินเซียงผู้แข็งแกร่งกำลังถูกสตรีรูปร่างอ่อนแอไล่ต้อนแทบไม่เป็นท่า

หลี่ซุนยีนกอดอกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ด้านโอวหยางชิวปรบมือพาลงส่งเสียงเฮดังลั่น สององค์รักษ์ต่างมึนใจและเห็นถึงชัยชนะที่เสมือนมารอคอยอยู่ตรงหน้าแล้ว อีกนิตเดียวเท่านั้น

องค์ชายหลั่นแผยคู่กับองค์รักษ์จากอาณาจักรไปต่างมองหน้ากัน แล้วหันกลับไปชมการประลองยุทธ์ต่อ พวกเขาไม่อาจจะพริบตาได้เลย เพราะอาจจะพลาดการตัดสินใจซึ่งเป็นชี้ตายในการต่อสู้ได้ทุกเมื่อ ทั้งสองแทบจะนั่งไม่ติดที่ สุดท้ายก็เลือกที่จะยืน

หากไม่ใช่องค์ชายหวงเงินเซียงก็ต้องเป็นองค์หญิงซิงเซียงเอื่อนี่ละ ที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของพวกเขาในรอบต่อไป

เปลวเพลิงจากดาบประหลาดเล่มนั้นยังคงลุกโชนอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะดับลงง่ายๆ บรรยาการรอบงานประลองยุทธ์จึงร้อนระอุมากขึ้นเรื่อยๆ

องค์หญิงซิงเซียงเอวอดดาบขึ้นตั้งท่าจะสู้อีกครั้ง องค์ชายหวงเงินเซียงเซ็ดเลือด นัยน์ตาสีทองแข็งแกร่งราวจ้องคู่ต่อสู้อย่างไม่กลัวเกรง

อกที่ถูกฝ่ามือกระแทกเข้าใส่ แม้ไม่ใช่จุดสำคัญ แต่ก็สร้างความบอบช้ำให้ร่างกายอยู่มาก

ไม่มีผู้ใดคาดคิด

ตัวแทนจากอาณาจักรชิงที่กำลังได้เปรียบกลับเปลี่ยนใจเก็บดาบเข้าฝัก

เสียตื้อๆ ทำให้ผู้ชมที่กำลังลุ้นตัวโก่งส่งเสียงฮือฮา

นางวาดมือแทน

คิดจะสู้ด้วยมือเปล่า?

กระปี่นิลกาฬตรงเข้าหาร่างบอบบางที่ตั้งท่ารออยู่แล้ว องค์หญิงชิงเซียง-เอ๋อเฉียงตัวหลบแล้วกระโดดขึ้นสู่ท้องฟ้า เกร็งข้อเท้าอยู่บนปลายกระบี่นิลกาฬ เมื่อองค์ชายตัวดกระปี่ ร่างนั้นก็ม้วนตัวกลับลงสู่พื้น

“ชักยึดเยื่อ” หลีซุนมองการต่อสู้ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“นั่นสิ” โอวหยางซิวเห็นด้วย

สองร่างต่อสู้กันในระยะประชิด โดยไม่มีฝ่ายใดยอมลดราวาศอกลงเลย เมื่อฝ่ายที่ใช้เพียงมือเปล่าหลบเลี่ยงคมกระบี่ได้ก็โจมตีกลับด้วยฝ่ามืออันทรงพลัง

มือซ้ายนั้นกระแทกเข้าที่ไหล่ข้างขวาเป็นครั้งที่สอง จนมือของปีศาจหนุ่มที่กุมกระบี่อยู่นั้นสั่นสะท้าน

พลังปราณของตัวแทนจากอาณาจักรชิงรุนแรงขึ้นเพื่อเตรียมจะเผด็จศึกให้จบในคราเดียว

“อย่างนั้นแหละ” โอวหยางซิวล้นอย่างออกหน้าออกตา

“เหลือเวลาอีกนิดหน่อยคงทัน”

จากนั้นทั้งสองก็เข้าปะทะกันอีกครั้ง และการต่อสู้ในครั้งนี้ก็รวดเร็วมากจนแทบไม่มีใครมองด้วยสายตาได้ทัน

ชั่วพริบใจ ร่างที่ล้มลงกลับเป็นองค์หญิงชิงเซียงเอ๋อ!

องค์ชายหวงเลนเซียงเข้ามารับร่างนางไว้ได้ทัน ก่อนที่นางจะล้มลงบนพื้นลานประลอง และหลีซุนก็ปรากฏกายขึ้นเบื้องหน้า ฝ่าดฝ่ามือเข้าใส่องค์ชายอย่างแรง

“อย่าตะต้องทำหน้าหญิงน้อย” หลีซุนตวาดพลาทประคองร่างองค์หญิงที่บัดนี้สลบอยู่เข้ามาในอ้อมแขนของตน พลาทใช้ฝ่ามือสร้างพลังรักษาบาดแผลให้

รอยเลือดบนท้องของนางซิมเป็นดวงใหญ่

“เกิดอะไรขึ้นหรือเพคะฝ่าบาท” เจ้าหลินทูลถามราชางวงเจิ้งจี้ ด้วยนางเองก็มองการเคลื่อนไหวเมื่อครู่นี้ไม่ทัน

องค์หญิงหวังอี้จื่อพยักหน้าเพราะนางเองก็อยากรู้คำตอบเช่นกัน

“ดูเหมือนว่าองค์หญิงซิงเซียงเอ๋อตั้งใจจะฟาดฝ่ามือเข้าไปใส่ไหล่ซ้ายของเจินเซียง แต่ไม่รู้ทำไมจึงเปลี่ยนใจชักฝ่ามือกลับอย่างกะทันหัน กระทั่งนิลกาฬจึงแทงเข้าที่ท้องของนาง” ราชางวงเจิ้งจี้ทรงอธิบายตามที่เห็น “เจินเซียงก็ตั้งใจจะรั้งกระบี่กลับเช่นกัน แต่ก็ไม่ทัน”

“เพราะอะไร ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นไปได้” เจ้าหลินสงสัยแต่ก็หาคำตอบในเรื่องนี้ไม่ได้

องค์หญิงจากอาณาจักรซิงมีโอกาสนะแล้วแท้ๆ ไยจึงยังมีมัจฉาให้นางต้องพ่ายแพ้ด้วย ไม่เข้าใจจริงๆ

ด้านหลี่ซุนส่งร่างองค์หญิงให้โหวหยางชีวิตดูแลต่อ ตัวเขาเองชักดาบออกจากฝัก

“ใครที่บังอาจทำให้ท่านหญิงน้อยได้รับบาดเจ็บ มันต้องไม่ตายดี!” เขากล่าวเสียงกร้าว

องค์ชายหวงเจินเซียงที่ถูกฟาดฝ่ามือเข้าไป เมื่อรวมฝ่ามือของหลี่ซุนด้วยก็เป็นสามครั้ง เขาทรุดลงนั่งกับพื้น ที่ยังพอทรงตัวอยู่ได้ก็เพราะใช้ฝักกระบี่ประคองไว้ หากถูกโจมตีจากองครักษ์ขององค์หญิงซิงเซียงเอ๋ออีกครั้ง คาดว่าอาจจะบาดเจ็บหนักยิ่งกว่าองค์หญิงในตอนนั้นเสียอีก

“อาซุนใจเย็นๆ” โหวหยางชีวิห้ามปราม “นี่เป็นการประลองยุทธ์”

“ข้าไม่สน”

ปลายดาบของเด็กหนุ่มปรากฏน้ำแข็งแผ่นบางๆ เข้าปกคลุม มันส่งความหนาวเยือกไปทั่วบริเวณ

“ข้าขอให้อยู่มือได้หรือไม่” ราชางวงเจิ้งจี้ตรัสกับหลี่ซุน “องครักษ์อีกท่านกล่าวถูกต้องแล้ว นี่คือการประลองยุทธ์ ได้รับบาดเจ็บเป็นเรื่องปกติ

เงินเสียงเองก็ไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนี้ เจ้าคงรู้ดีอยู่แก่ใจ”

“อาฮุน” โอวหยางซิวกล่าวเตือนสติ “ที่ถูกต้องคือรักษาท่านหญิงน้อยก่อน อย่าได้ลืมหน้าที่ของตนเอง”

“ฮีม” หลี่ซุนกัดฟันกรอด พยายามต่อสู้กับความโกรธในใจอย่างสุดกำลัง เขาทุบพื้นด้วยมือเปล่าจนลานประลองเกิดรอยแยกเป็นทาง เด็กหนุ่มจ้ององค์ชายหวงเงินเสียงด้วยใบหน้าแดงก่ำอย่างเคียดแค้น “หมอมหาหรือยังเล่า!”

สององค์รักษ์จากอาณาจักรชิงรออนอกห้อง ขณะที่หมอลวงกำลังรักษาบาดแผลให้องค์หญิงชิงเซียงเอ๋อ โอวหยางซิวถอนหายใจ กอดอกมองประตูห้องที่ปิดสนิทด้วยความกังวล ส่วนหลี่ซุนนั่งหลับตาเรียกคาถาสรางนกจำแลงสีขาวยืนมาตัวหนึ่ง

เด็กหนุ่มเขย่นจดหมายแล้วใส่ไว้ในปากของนกตัวนั้น ก่อนจะให้มันบินออกไปยังจุดหมายปลายทางที่เขากำหนดไว้

“คงไม่เป็นไรมากกระมัง” โอวหยางซิวเสียวๆ เคียงๆ ถามสหายที่พอจะมีความรู้เรื่องการแพทย์อยู่บ้าง

“ข้ารักษาบาดแผลเบื้องต้นแล้ว ปัญหาก็คือเรื่องนั้น เรารีบเรียกมังกรดำมารับกลับดีกว่า หากปล่อยเวลาให้เนิ่นนานออกไปกว่านี้ ท่านหญิงน้อยอาจจะเป็นอันตราย”

“ฮีม ว่าแต่เจ้าว่าท่านหญิงน้อยจะทราบเรื่องนั้นหรือไม่”

“เรื่องอะไร”

“กฎข้อนั้นละ”

“ก็ข้อไหนล่ะ”

โอวหยางซิวเกาศีรษะอย่างกั๊กกั๊ก

“นี่เจ้าไม่รู้หรือกฎมณเฑียรบาลของราชวงศ์มีข้อหนึ่งบัญญัติไว้ว่า หากเชื้อสายซัดตียนารีฟ่ายแพ้ให้แก่บุรุษผู้ใดก็ตาม จะต้องอภิเษกสมรส

กับบุรุษผู้นั้น ห้ามบิดพลิ้ว ยกเว้นว่าบุรุษผู้นั้นมีคู่หมั้นหมายหรือแต่งงานแล้ว ถึงจะยกเว้นกฎข้อนี้ได้”

“มีกฎบ้าง บอๆ อย่างนี้ด้วยหรืออาชีวะ” หล่ซุนลุกขึ้นด้วยความตกใจ
ทำไมเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยละ

แต่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก เพราะวันๆ เขาก็ไม่เคยคิดจะสนใจอ่านกฎ
มณเฑียรบาลนั้นอยู่แล้ว เล่มหนาแทบจะทับหัวตาย ตัวหนังสือก็เล็กนิดเดียว
ไร้สาระจะตาย

“อย่างนี้ก็แปลว่า...”

“ท่านหญิงน้อยจะต้องอภิเษกสมรสกับองค์ชายใหญ่แห่งอาณาจักรหวง”

เสียงฝีเท้าก้าวเดินอย่างรวดเร็วดังมาจนถึงหน้าตึกเล็กซึ่งเป็นของ

องค์ชายหวงเงินเซียง พระโอรสองค์โตของราชาหวงเงินจิวแห่งอาณาจักรหวง
ร่างเล็กๆ ขององค์หญิงน้อยอ้อจื่อยืนอยู่ที่ประตู นางวิ่งพรวดเข้ามา
ในห้องที่แม่จะมีขนาดกว้างขวางแต่กลับมีแค่เตียงนอน ตู้หนังสือ โต๊ะ และ
เก้าอี้เพียงสองตัว

เพราะความสมถะและชอบใช้ชีวิตอยู่ในค่ายทหารมากกว่าอยู่ในวัง
ของเจ้าของตึกแห่งนี้เอง จึงทำให้ของใช้ในห้องมีเพียงเท่าที่จำเป็น
จะต้องใช้สอยเท่านั้น

เมื่อองค์หญิงน้อยได้เห็นหน้าของพระเชษฐาซึ่งนอนอยู่บนเตียงก็น้ำตา
คลอเข้า นานแล้วที่นางไม่ได้เห็นพระเชษฐาบาดเจ็บหนักถึงเพียงนี้ จึงอดที่จะ
ร้องไห้ไม่ได้

“เสด็จพี่ ทรงเป็นอย่างไรบ้างพะคะ” เสียงเล็กๆ นั้นเต็มไปด้วยความ
ห่วงใย

องค์ชายหวงเงินเซียงลุกขึ้นนั่งเมื่อพระชนิษฐาได้อยู่ข้างๆ

“ทรงพักผ่อนให้มากๆ นะพะคะ”

เมื่อเห็นพระเชษฐายังคงนั่งเงียบ องค์หญิงน้อยก็เข้าใจว่าคงจะกังวล

เรื่องอาการบาดเจ็บขององค์หญิงเซียงเอ๋อแห่งอาณาจักรชิงอยู่ จึงบอกให้
พระเชษฐาทราบ

“ตอนนี้อีกหญิงชิงเซียงเอ๋อยังไม่ได้สติเลยเพคะ แต่คงไม่เป็นอะไรมาก
หมอหลวงก็คอยดูแลตลอดเวลาอยู่แล้ว”

หลังจากนั้นไม่นานองค์หญิงหวังจี้จื่อก็ออกไปจากห้อง เพื่อให้พระ-
เชษฐาได้พักผ่อนต่อ แต่บุรุษที่บาดเจ็บจนเมื่อยามลุกขึ้นนั่งยังปวดร้าวไปทั้งตัว
กลับค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ก่อนจะเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วสวมเสื้อคลุม

เขาเพียงคิดว่าคงต้องทำอะไรสักอย่างเสียแล้ว

หลี่ซุนนั่งหลับตาทำสมาธิอยู่หน้าห้องพักรับรอง เขากับโอวหยางชีว
จำเป็นต้องผลักดันฝ่าฝืนยามระวังตลอดเวลา เพราะลำพังแค่พวกนางกำนัล
ไม่อาจถวายความปลอดภัยให้เจ้านายของพวกเขาได้ แต่ถึงอย่างนั้นใครเลย
จะคิดว่าการคุ้มกันแน่นหนาและยังอยู่ในวังหลวง กลับเกิดเรื่องไม่คาดคิด
ขึ้นมาได้

เด็กหนุ่มผมทองลืมนตาโผล่อย่างกะทันหัน ก่อนจะรีบลุกขึ้นและ
บรรจงประเคนหมัดหลายหมัดลงบนศีรษะของโอวหยางชีวที่ยังนอนเอกเขนก
อยู่กับพื้น

“อาชีว!”

“รู้แล้ว”

“เช็ดน้ำลายก่อนด้วย” เด็กหนุ่มเตือนขณะที่ทำสีหน้ากระอักกระอ่วนใจ
“ให้ช่วยกันดูแลองค์หญิง เจ้ากลับมาหลับเสียนี้”

ทั้งสองถลาเข้าไปในห้อง และพบเพียงห้องที่ว่างเปล่า

องค์หญิงหายตัวไปแล้ว!

หลี่ซุนและโอวหยางชีวมองหน้ากันตาปริบๆ

ทั้งๆ ที่คอยเฝ้าอยู่ตลอดเวลาแท้ๆ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

สี่

ข้าต้องรับผิดชอบในตัวเจ้า

ราชางวงเจิ้งจี้หวอดพระเนตรตกไม่ในส่วนที่กำลังบานสะพรั่งพร้อม
กับพระธิดาอี้จื่อ โดยมีเจ้าหลินยี่นอยุ่เคียงข้าง

หากตัวแทนจากอาณาจักรชิงไม่บาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนั้น เวลา
พระองค์คงจะรี้นรมย์กับช่วงเวลาพักผ่อนอันแสนวิเศษนี้เหมือนกับทุกๆ วัน
ที่ผ่านมา

แม้แต่การประลองยุทธ์ในวันต่อมาก็ยังต้องหยุดชะงักไป ทั้งนี้อໍค้ชาย
หลินเฟยซู่และองครักษ์ของราชาไปเทียบหยกก็เห็นชอบด้วย พวกเขานึกอยาก
ประลองยุทธ์กับองค์หญิงเซียงเอ๋อจากอาณาจักรชิงสักครั้งหากนางฟื้นขึ้นมา
ภายในสองสามวันนี้ จึงยินดีที่จะรอ

“หลินเอ๋อ อากาขององค์หญิงจากอาณาจักรชิงเป็นอย่างไรบ้าง” ราช
างวงเจิ้งจี้ตรัสถามเจ้าหลินซึ่งเข้าไปเฝ้าดูการรักษากองค้หญิงเซียงเอ๋อถึง
ในห้อง พระชนกของพระองค์ขมวดมุ่น ทรงวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“ยังไม่ได้สติเช่นเดิมพะองค์ราชา”

“หากยังเป็นอย่างนี้ต่อไป เกรงว่า...” พระองค์ถอนพระปัสสาสะเอือก
ใหญ่ ไม่กล้าแม้แต่จะรับสั่งถึงผลร้ายแรงที่สุดที่อาจจะเกิดขึ้น

อาณาจักรซึ่งจะกล่าวโทษเราหรือไม่ ทรงเดาทำที่ของดินแดนลับแล
แห่งนั้นไม่ออกเลยจริงๆ หวังว่าราชาแห่งอาณาจักรซึ่งคงจะไม่พระทัยร้อน
โมโหร้ายแค้นเช่นราชาหลั่นเงินหยาแห่งอาณาจักรหลั่นก็แล้วกัน

“ดูจากท่าทีของสององค์กรฯแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้ร้อนใจนัก คงไม่เป็น
อะไรมากหรือเพคะ”

“อืม”

“องค์ราชาอยู่หรือไม่!”

เสียงทวาดถามดังขึ้นจนองค์ราชาและพระธิดาที่อยู่เฝ้าในง้วนสรวน
ยังได้ยิน

“หากไม่ได้รับพระราชทานพระอนุญาต ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเข้าไป
ยังเขตพระราชฐานชั้นในได้” เสียงทหารที่ยืนเฝ้าประตูทางเข้าอุทยานตะโกน
ตอบกลับด้วยเสียงที่ดังไม่แพ้กัน

“ข้าไม่สน ทูลพระองค์ด้วยว่าเขตคุ้มกันของที่นี่ไม่ได้ความเลยสักนิด
องค์หญิงหายไปยังไม่รู้เรื่อง”

“สามหา! เจ้าพูดเรื่องอะไรกัน”

“ข้าพูดเรื่องจริง แล้วอย่าลืมบอกด้วยล่ะว่า โอวหยางชีว องค์รักษ์
ขององค์หญิงซึ่งเขียงเอ๋อขอเข้าเฝ้าพระองค์ด้วย”

ทหารผู้นั้นก็เดินกึ่งวิ่งเข้ามาตามทางเดินในสวน เมื่อมาถึงก็คุกเข่า
ถวายบังคมองค์ราชาและพระธิดา

“พระอาณานิพนธ์เกล้า โอวหยางชีวแห่งอาณาจักรซึ่งขอเข้าเฝ้าพะย่ะค่ะ”

“ข้ารู้แล้ว” องค์ราชาตรัสพลางแย้มพระสรวล

เสียงขององค์กรฯร่างใหญ่แห่งอาณาจักรซึ่งผู้นั้นเบาเสียเมื่อไรกัน

“โอวหยางชีวกล่าวว่าองค์หญิงหายไปพะย่ะค่ะ”

ราชาหวงเหิงจิวทอดพระเนตรพระธิดาองค์เล็กที่นั่งตาสออยู่บนตัก
ของพระองค์ องค์หญิงในอาณาจักรหวงแห่งนี้ก็มีเพียงอ้อจื่อเท่านั้นนี่นา

องค์หญิงในวังหลวง?

องค์หญิง!

“หา! ว่าอย่างไรนะ” พระเนตรสีทองเบิกกว้าง “องค์หญิงซึ่งเซียงเอ๋อ หรือ เป็นไปไม่ได้ เร็ว รีบไปเชิญเขาเข้ามาพบข้าเดี๋ยวนี้”

ความรู้สึกตึงตังๆ เปิดเผยออกมาแล้วสิ ที่กังวลพระทัยมาครู่หนึ่ง... ที่แท้ก็เป็นเรื่องนี้เอง

โอวหยางชีวเดินอาดๆ เข้ามายังเก่งจินด้วยสีหน้าบูดบึ้ง พอมาถึงก็
กระแทกเสี้ยวใส่องค์ราชาทันที

“การคู้มกันของที่นี่หละหลวมจริงๆ”

“องค์หญิงหายตัวไปจริงหรือ”

“ใช่พะย่ะค่ะ มีปีศาจอื่นลอบเข้ามาในรัศมีที่กระหม่อมกางไว้ พอรู้สึกตัวแล้วเข้าไปดูในห้อง องค์หญิงก็ไม่อยู่แล้ว ฝีมือร้ายกาจจริงๆ”

“เป็นไปไม่ได้ วังหลวงวางข่ายคู้มกันแน่นหนาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษแล้ว ไม่มีทางที่ปีศาจตนอื่นจะเล็ดลอดเข้ามาได้หากไม่ได้รับอนุญาต”

“ตอนนี้อาชุนออกติดตามแล้ว คิดว่าอีกสักครู่ก็คงพบ กระหม่อมรับหน้าที่มาทูลให้พระองค์ทรงทราบเพียงเท่านี้”

โอวหยางชีวเริ่มสงบใจได้บ้างแล้ว หลังจากที่ยกหน้าขึ้นไกรธเป็นพื้น เป็นไฟจนระงับสติอารมณ์แทบไม่อยู่

ไม่อยากที่จะคิดเลยว่าขนาดเขายังร้อนรนถึงเพียงนี้ หากองค์ราชาทรงทราบ ผลจะลงเอยเช่นไร ยิ่งทั้งรักทั้งหวงพระธิดายิ่งกับไขในหินอยู่ด้วย

อาณาจักรหงไม่ลุกเป็นไฟหรือ และหัวของเขากับอาชุนก็คงจะขาดเป็นแน่แท้

“หากวันนี้ยังไม่พบองค์หญิง กระหม่อมคงต้องส่งนกจำแลงไปรายงานองค์ราชาแล้ว หน่วยค้นหาจะได้มาช่วยเรามากขึ้น อืม...อาชุนหรือ”

โอวหยางชีวหยุดพูดกะทันหัน เพราะหวั่นวิตกต่อมหาเขาทางกระแสน้ำ

“อาชีวะได้ยินหรือไม่”

“ได้ยินแล้ว”

“ข้าพบบ้านร้างและรู้สึกได้ถึงจิตของท่านหญิงน้อย ว่าต้องอยู่ในบ้านหลังนี้แน่ รีบตามมาเร็ว อยู่ทางทิศเหนือห่างจากเมืองหลวงราวสิบลิ”

“ตกลง ข้าจะไปเดี๋ยวนี้”

“เกิดอะไรขึ้น” ราชาหวงเฉิงจิวตรัสถามโอวหยางชีวะเพราะเห็นว่าเขาเสียไป

“กระหม่อมขอตัวพะยะค่ะ ตอนนี้อาขุนนางจะพบท่านหญิงน้อยแล้ว”

“ข้าจะไปด้วย ดูซิว่าใครกันที่กล้าบังอาจมาลักพาตัวอาคันตุกะของข้าออกไปจากวังถึงถิ่นเสือเถียงนี้” ราชาหวงเฉิงจิวตรัสเสียงกร้าว

ไม่ว่าอย่างไรพระองค์ก็ต้องไปดูให้เห็นกับตาว่ามันผู้นั้นเป็นใคร และจะขอจัดการมันด้วยตัวของพระองค์เอง!

บ้านไม้เก่าผุพังสภาพเหมือนพร้อมจะถล่มลงมาเป็นเศษไม้ได้ทุกเมื่อ
ปรากฏแก่สายตา

โอวหยางชีวะรีบรุดมาถึงพร้อมกับราชาหวงเฉิงจิว หลี่ซุนที่ดักซุ่มรออยู่แล้วทำสีหน้าไม่พอใจให้ราชาแห่งอาณาจักรหวงได้เห็นทันทีที่พบหน้ากัน

‘ไม่รู้จะตามมาด้วยทำไม ช่างน่ารำคาญเสียจริง คงจะไม่มาทำให้เสียเรื่องหรอกนะ’ เด็กหนุ่มทำปากเบี้ยว

“เหตุเกิดในวังหลวงข้าจึงตามมาด้วย” ราชาแห่งอาณาจักรหวงทรงคลีฟัดแก้เก้อ

โอวหยางชีวะและหลี่ซุนรู้ว่านั่นไม่ใช่พัทธรรดาสამัญ แต่เป็นพัดเหล็กเปาเฟิง อาวุธประจำกายของราชาหวงเฉิงจิวแห่งอาณาจักรหวง ได้ยินว่ามีอาณูภาพร้ายกาจทีเดียว

“ข้ารู้สึกถึงจิตของท่านหญิงน้อยจริงๆ ด้วย เจ้ามีแผนหรือไม่อาขุน”
โอวหยางชีวะขอความเห็นจากสหายรัก

“บุกเข้าไปเลย ขึ้นรถต่อไปจะยิ่งเสียเวลา”

โอวหยางชิวยิ้มกับนิสัยของหลี่ซุนที่ดูนิ่งๆ แท้จริงแล้วใจร้อนเหลือเกิน ไม่ฟังใคร และถือความคิดของตนเป็นใหญ่ ทว่าเขากลับใช้อาวุธที่ปล่อยพลังน้ำแข็งและความเย็นยะเยือก ช่างมีนิสัยตรงกันข้ามกับพลังที่ใช้คนละขั้วกันเลยทีเดียว

“เอ้า บุกก็บุก ข้าจะลุยก่อนเอง จำไว้ หน้าทีของเราคือการช่วยท่านหญิงน้อย อย่าไปสู้กับมันให้มากความ”

“รู้แล้วนะ พุดมากจริง”

โอวหยางชิวขยี้เส้นผมเด็กหนุ่มอย่างเอ็นดู แล้วรีบออกมาจากพุ่มไม้ ซึ่งเป็นที่กำบังตัวก่อนอย่างระแວดระวัง

แต่แล้ว...ประตูบ้านร้างกลับเปิดออกมาเสียก่อนที่พวกเขาจะได้บุกเข้าไปอย่างที่ตั้งใจไว้

ร่างสูงสวมชุดคลุมสีน้ำตาลก้าวเท้าออกมาจากบ้านร้าง พร้อมด้วยสตรีที่สลบไม่ได้สติอยู่ในอ้อมแขน ซึ่งก็คือองค์หญิงซิงเซียงเอ๋อนั่นเอง

“เจ้า!” ราชาหวงเฉิงจี้ผู้ออกมาจากที่ซ่อนเป็นรายสุดท้ายถึงกับตกตะลึงจนเอ๋อแทบไม่ออก ทรงเจ็บใจที่นึกกันดาเจ้าปีศาจร้ายที่บังอาจมาลักพาตัวองค์หญิงไป ดีที่พระองค์ไม่เอ๋ยแซ่ให้มันสูญพันธุ์ไปเสียเลย

เพราะปีศาจหนุ่มที่อุ้มองค์หญิงจากอาณาจักรซิงอยู่ก็คือ...หวงเฉินเซียง พระโอรสของพระองค์เอง!

“องค์ชายพาตัวท่านหญิงน้อยไปหรือ ทำไมกัน” โอวหยางชิวที่หยุดชะงักไปเช่นกันเอ๋ยถามขึ้น

“...” คำตอบจากองค์ชายหวงเฉินเซียงคือความเงียบ

“พระองค์ทำอะไรท่านหญิงน้อย ตอบมาเดี๋ยวนี้!” หลี่ซุนบันดัลโทสะชักดาบที่เหน็บอยู่ข้างเอวออกมา ไอเย็นแผ่กระจายทำให้ต้นไม้ใบหญ้าในบริเวณนั้นถูกแช่แข็งไปหลายต้น

“ส่งท่านหญิงน้อยมาเถอะพะยะค่ะ”

โอวหยางชิวเปลี่ยนแผนมาใช้น้ำเย็นเข้าลูบ แม้จะไม่เข้าใจเจตนาขององค์ชายก็ตาม แต่ดูแล้วองค์ชายคงไม่ได้คิดจะทำร้ายองค์หญิงหรอก

หวงเจินเซียงเมินเฉยใส่หลี่ซุนที่กำลังโกรธเป็นพินเป็นไฟ และส่งองค์หญิงคืนให้โอวหยางชิวแต่โดยดี ทั้งยังไม่ได้เอ่ยแก้ตัวเลยสักคำ

“เจ้าทำเช่นนั้นทำไม” ราชาหวงเจิงจิวตรัสถาม

“...”

“เฉินเซียง!”

โอวหยางชิวและหลี่ซุนพาองค์หญิงซิงเซียงเอ๋อกลับไปพักผ่อนที่ตำหนักรับรองตามเดิม ส่วนราชาหวงเจิงจิวก็เสด็จกลับมาพร้อมพระโอรสที่ยังคงปิดปากเงียบเช่นเดิม

ตำหนักเล็กที่อยู่ท่ามกลางสวนอันร่มรื่นบัดนี้เหมือนอากาศจะร้อนอบอ้าวจนไม่น่าเสียดเข้าใกล้ เพราะแรงพิโรธขององค์ราชาแห่งอาณาจักรหวง

“เจ้าลูกไม่รักดี! จงตอบมา เจ้าทำเช่นนั้นทำไม!”

เสียงตวาดลั่นนั้นยังไม่เจือสีกลั้วเสียดังเผียะที่ตามมา องค์หญิงหวงอู๋จื่อกำมือจนเล็บจิกเข้าในเนื้อ เพราะไม่เคยเห็นพระบิดากริ้วใครเท่านี้มาก่อนเลยจริงๆ นางกลัวแทนพระเชษฐาเหลือเกิน

“ฝ่าบาท กระหม่อมโอวหยางชิว”

องค์ราชย์ขององค์หญิงจากอาณาจักรซิงเอ๋ยขัดจังหวะขึ้นเสียก่อน ทำให้ราชาหวงเจิงจิวถอนพระบัลลังก์ หยุดลงโทษและสอบสวนพระโอรสชั่วคราว ก่อนจะรับสั่งอนุญาตให้โอวหยางชิวเข้ามาในห้อง

“เข้ามา”

“องค์หญิงทรงปลอดภัยดี และขณะนี้ก็รู้สึกพระองค์แล้ว” โอวหยางชิวรายงานในห้องพระราชทรงทราบ แต่ไม่ใช่เรื่องเดียวที่เขาจะต้องพูด ยังมีเรื่องที่สำคัญกว่านี้อีกเรื่องหนึ่ง

“ดีจริง”

แม้สุรเสียงจะโล่งพระทัย แต่พระพักตร์ขององค์ราชายังคงเครียดซึ่ง
ดุจเดิม

“กระหม่อมขอทูลบางเรื่องจะได้หรือไม่พะย่ะค่ะ”

“ว่ามาเถอะ”

“ทั้งนี้เกี่ยวข้องกับองค์ชายหวงเงินเชียงด้วยพะย่ะค่ะ” โอวหยางชีวหรี
ตามององค์รัชทายาทที่หันมาสบตากับเขาอย่างเย็นชา

องค์ราชาผายพระหัตถ์ให้โอวหยางชีวนั่งลง และรับสั่งให้พวกองครักษ์
และนางกำนัลออกไปจากบริเวณตำหนักเล็กให้หมด ทรงคาดว่าเรื่องที่องครักษ์
ขององค์หญิงชิงเซียงเอ๋อจะทูลให้ทรงทราบนั้น ไม่ควรให้ผู้อื่นล่วงรู้มากนัก

“ว่ามาได้แล้ว”

โอวหยางชีวกระแอมก่อนจะเอ่ยด้วยความกระอักกระอ่วนใจ

“อาณাজักรซิงมีกฏมณเฑียรบาลอยู่ข้อหนึ่ง”

“ว่าอย่างไร”

“หากเชื้อสายขัตติยนารีพ่ายแพ้ให้แก่บุรุษผู้ใดก็ตาม จะต้องอภิเษก-
สมรสกับบุรุษผู้นั้น ห้ามบิดพลิ้ว เว้นเสียแต่ว่าเขาผู้นั้นจะมีคู่หมั้นคู่หมาย
หรือมีครอบครัวอยู่แล้วเท่านั้น”

“หมายความว่า?”

“เสด็จพี่จะต้องอภิเษกสมรสกับองค์หญิงชิงเซียงเอ๋อ” องค์หญิงหวง-
อี้จื่ออุทาน มือกุมอยู่ที่อก

“กระหม่อมทราบว่าองค์ชายหวงเงินเชียงยังไม่มีพระชายา ทั้งยังไม่มี
พระคู่หมั้นด้วย”

ราชาหวงเงินจิวพยักพระพักตร์

ที่เป็นเช่นนี้เพราะอาณাজักรใหญ่ทั้งสามไม่นับรวมอาณাজักรซิงซึ่งเป็น
ดินแดนปิดในเวลานี้ มีขัตติยนารีที่อยู่ในวัยครองคู่เพียงองค์เดียวเท่านั้นคือ
องค์หญิงหลันอวี่เอ๋อ พระธิดาองค์โตของราชาหลันเงินหยู และนางก็หมั้นหมาย
กับราชาไปเทียนหยายู่ก่อนแล้ว

เมื่อพระมเหสีของราชาหลันเงินหยุดพระครรภ์อีกครั้ง พระองค์จึงตีพระทัย เพราะหากเป็นพระธิดาก็ตั้งพระทัยว่าจะให้หมั้นกับพระโอรสของพระองค์ แต่ปรากฏว่าเป็นพระโอรส ดังนั้นองค์ชายหลันเงินจึงกลายเป็นพระคู่หมั้นขององค์หญิงหวนอี่จื่อแทน

เงินเซียงเจ้าลูกไม่รักดีจึงเป็นเชื้อพระวงศ์เพียงองค์เดียวในสามอาณาจักรที่ยังไม่มีคู่หมั้น ซึ่งเจ้าตัวก็ดูเหมือนจะไม่ได้กระตือรือร้นอยากจะมีเสียด้วย

“แต่ว่าทั้งสองฝั่งจะได้พบกันไม่นาน จะให้อภิเษกสมรสกันก็ออกจะเร็วเกินไปกระมัง หมั้นหมายกันไว้ก่อนสักปีสองปีจะดีหรือไม่”

องค์ราชาหนักพระทัยยิ่งนัก ยิ่งเห็นพระโอรสยังคงนิ่งเงียบก็ยิ่งหัวนพระทัย

เงินเซียงจะคิดอย่างไร ยิ่งขึ้นชื่อเรื่องเย็นชาที่สุดในโลกอยู่ด้วย หากไม่ถูกใจองค์หญิงจากอาณาจักรชิงแล้วหนีนานอภิเษกสมรสไป พระองค์ไม่ขายพระพัทตร์แย่หรือ

“กระหม่อมก็ไม่อาจตอบได้พะย่ะค่ะ แต่กฎมณเฑียรบาลบัญญัติไว้ก็ต้องกระทำตาม องค์ชายหวนเงินเซียงคงปฏิเสธไม่ได้เพราะทรงพาดำท่นหญิงน้อยไป องค์ราชาก็ทรงเป็นพยานได้ว่าเห็นองค์ชายอุ้มท่านหญิงน้อยออกมาจากบ้านร้างหลังนั้นจริงๆ”

“อืม” ราชาหวนเงินจึงเกิดอาการน้ำท่วมปาก ไม่อาจปฏิเสธได้

“หญิงชายอยู่ร่วมกันสองต่อสองในที่ลับตาผู้คน ทางฝ่ายอาณาจักรชิงจะเสียหายได้ หากเรื่องนี้แพร่ออกไป”

น้ำเสียงเน้นหนักนั้นทำให้องค์ราชาทรงทราบว่ อาณาจักรหวนคงหลีกเลี่ยงการจัดงานอภิเษกสมรสอย่างปัจจุบันทันด่วนได้ยากยิ่ง และพระโอรสของพระองค์ก็ตกที่นั่งลำบากเสียแล้ว

“องค์ชายหวนเงินเซียงต้องรับผิดชอบเรื่องนี้พะย่ะค่ะ ขณะนี้อาขุนได้ปล่อยนกจำแลงออกไปส่งข่าวแล้ว พวกเราจะเดินทางกลับวันพรุ่งนี้ และ

คาดว่าองค์ราชาแห่งอาณาจักรซึ่งจะส่งสาสน์มาในไม่ช้า”

ราชาหวงเจิงจี้กุมพระเศียร ถลึงพระเนตรสีทองมองพระโอรส
‘เจ้าลูกเวย หาเรื่องใส่หัวให้พ่อแล้วไหมล่ะ!’

พระจันทร์เสี้ยวสองแสงริบหรืออยู่เหนือยอดไม้ ร้างสูงนั่งมองเปลวเทียน
ที่เคลื่อนไหวอ้อยอิ่งบนโต๊ะซึ่งมีเพียงตัวเดียวในห้องอันกว้างใหญ่

นัยน์ตาสีทองขยับเมื่อเจ้าตัวรู้สึกรู้ว่ามีผู้แปลกปลอมเข้ามาใกล้ตำแหน่ง
ส่วนพระองค์แล้ว

ผู้ร้ายหรือ?

กระบี่นิลกาฬถูกคว่ำมาไว้ในมือ แล้วร่างสูงก็กระโดดออกมาทาง
หน้าต่าง คว่ำตัวผู้ร้ายไว้ในอ้อมแขน

ดวงตาสีมรกตนั้นมีแววจนแต่ไม่ตื่นตระหนก เส้นผมสีทองยาวสลวย
นุ่มมือถูกสัมผัสพร้อมกับเอวบอบบาง มือขวาของปีศาจหนุ่มที่กุมกระบี่
เตรียมตั้งท่าต่อสู้ผู้นั้นลดต่ำลง แล้วเก็บกระบี่เข้าฝักข้างเอวตามเดิมทันทีที่
เจ้าของกระบี่เห็นหน้าผู้ร้ายชัดเจน

ร่างสูงจ้องมองดวงตาคู่นั้น จมูกสัมผัสได้ถึงกลิ่นกายหอมกรุ่นของ
หญิงสาวที่เพิ่งอาบน้ำมาหมาดๆ

“องค์ชายจะปล่อยหม่อมฉันได้หรือยัง” หญิงสาวที่อยู่ในวงแขนถามขึ้น
องค์ชายหวงเจิงรียบปล่อยมือจากองค์หญิงซิงเซียงเอ๋อ แล้วถอย
ห่างไปก้าวหนึ่งเหมือนต้องการสร้างระยะห่าง

ถึงจะไม่ใช่ว่าการพบกันสองต่อสองเป็นครั้งแรก แต่เขากลับไม่รู้เลยว่า
องค์หญิงมาที่นี้ทำไม และนางคิดอะไรอยู่กันแน่

“ทำไมพระองค์ต้องพาตัวหม่อมฉันไป ไม่อย่างนั้นเราก็คงจะ...”

เจิงเซียงยังคงไม่ตอบเรื่องนี้เช่นเคย เซียงเอ๋อถอนหายใจก่อนจะ
ตัดสินใจลองถามดูอีกครั้ง แต่ดูเหมือนว่านางจะถามตัวเองเสียมากกว่า

“หม่อมฉันต้องอภิเษกสมรสกับองค์ชายจริงๆ หรือ”

“แค่เรื่องเมื่อครั้งนั้นข้าก็ต้องรับผิดชอบในตัวเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้นมัน...”

ดวงตาสีมรกตงดงามนั้นกะพริบถี่ๆ คำพูดที่อยากจะเอ่ยต่อก็ถึงกับเอ่ยไม่ออก เมื่อได้รับคำตอบที่ชวนให้นึกถึงอดีตที่เคยพบกันมาก่อน และนางก็ไม่คิดว่าจะต้องให้เขามารับผิดชอบด้วยสักนิด

ดวงตาสีมรกตงดงามนั้นเหม่อมองตำแหน่งเล็กๆ ซึ่งสงบเงียบและเว้งว่างช่างน่ากลัวนัก

‘ต่อไปข้าจะต้องมาอยู่ที่นี่จริงๆ หรือ’